XXIV. évfolyam, 6. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. február 8.

Ludas Matyi

Balázs-Piri Balázs rajza

ÓVATOS KÖZVÉLEMÉNYKUTATÓ

— A Gallup-intézetből jöttem. Mi a véleménye Johnson vietnami politikájáról?...

JÉGVIRÁGOS ABLAK

Toncz Tibor rajza

– Milyen gyönyörű és milyen praktikus! Nem kell le- felhuzigálni a rolettát!...

Pesti tudósítónktól

Versenyképességre törő gazdasági életünk még csak keresi az új módszereket, a reklám, a propaganda, az áruk kelletésének különböző fogásait. Nyílván hálásak lesznek az érdekeltek az alábbi néhány reklámötletért, amelyek alkalmasak arra, hogy fellendítsék a forgalmat.

Utazzon villamoson! Gyors, kényelmes. Udvarias kiszolgálás!

Vakbélműtét megvárható. Sebészeti főkórház.

Klórt csak a Vízművektől!

Akar ön szép, fiatal és gazdag lenni? Már a csecsemőotthonban lottózzon!

Űrutazáshoz vásároljon könyvet!

Jól szórakozhat a díjat nem nyert filmek mozijában!

A gyaloglás egészséges. Használja a fővárosi járdákat!

Satöbbi.

*

Kedves könyvszemlész a rádióban, ne tessék azt mondani, hogy „éposz"! Ezt a szót már a régi görögök epszilonnal és nem étával írták és mondták. Az ilyen kis nyelvbotlásnak, hogy úgy mondjam, nincs épikai hitele.

*

Mindig tiszteltem a tudományt, de amikor azt olvastam, hogy *„víznél könnyebb házat terveztek"*, egy kicsit elgondolkoztam. Csak így tudunk védezeni árvízveszély ellen?

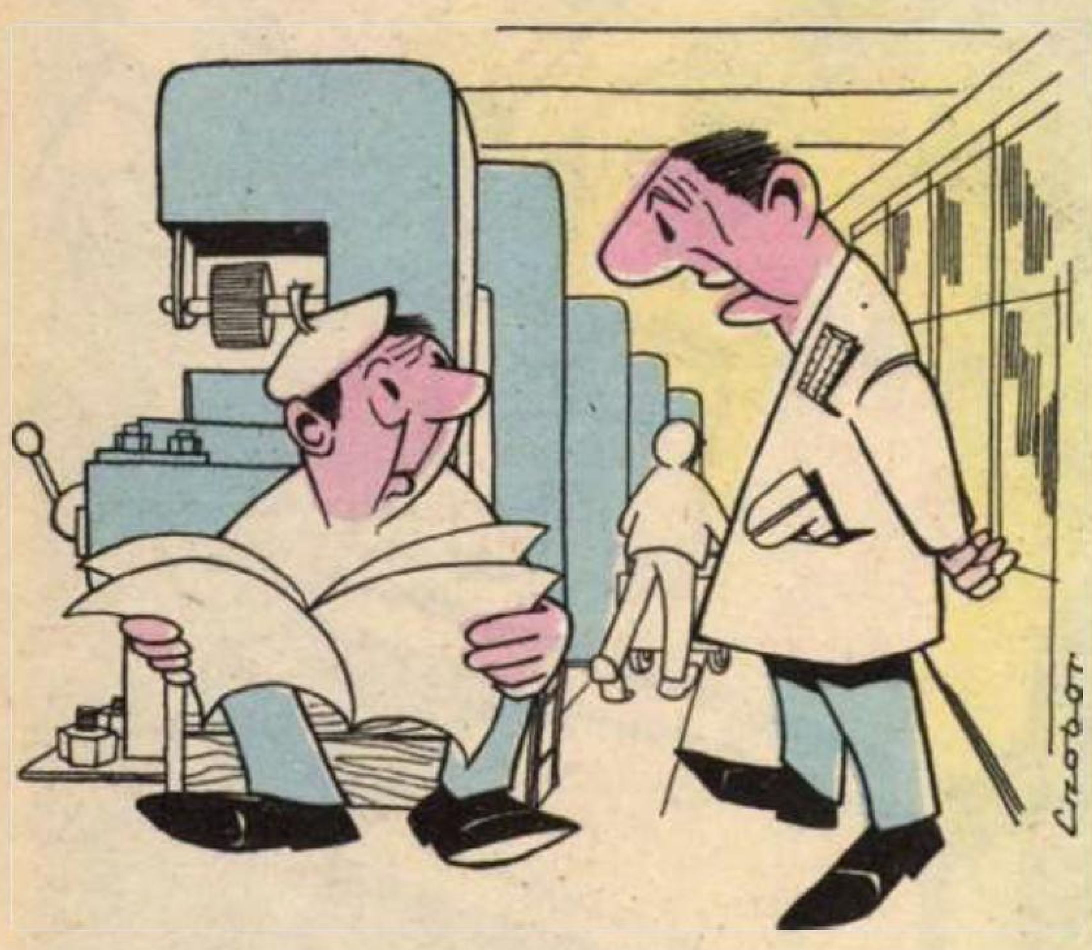
*

A „Műszaki Élet-" ben olvastam: *a MÁV nagyon helyesen nem tűri, hogy ne használják ki teljes mértékben teherkocsijait. Ha valamelyik vállalat kevesebbet szállít, mint a vagon teherbíró képessége, büntetést fizet. No, már most, az egyik vállalat 15 tonna áru szállítására kért egy 15 tonnás vagont. A MÁV közölte, hogy csak 20 tonnást tud küldeni. A vállalat tehát egy 20 tonnás kocsiban szállította a 15 tonna árut, majd egy kissé meglepve tapasztalta, hogy a kihasználatlan öt tonnányi tér miatt büntetést kell fizetnie.*

Ezek után próbálja valaki a MÁV-ot üzleti szellem hiányával vádolni!

f. l.

EGY KIS FÉLREÉRTÉS

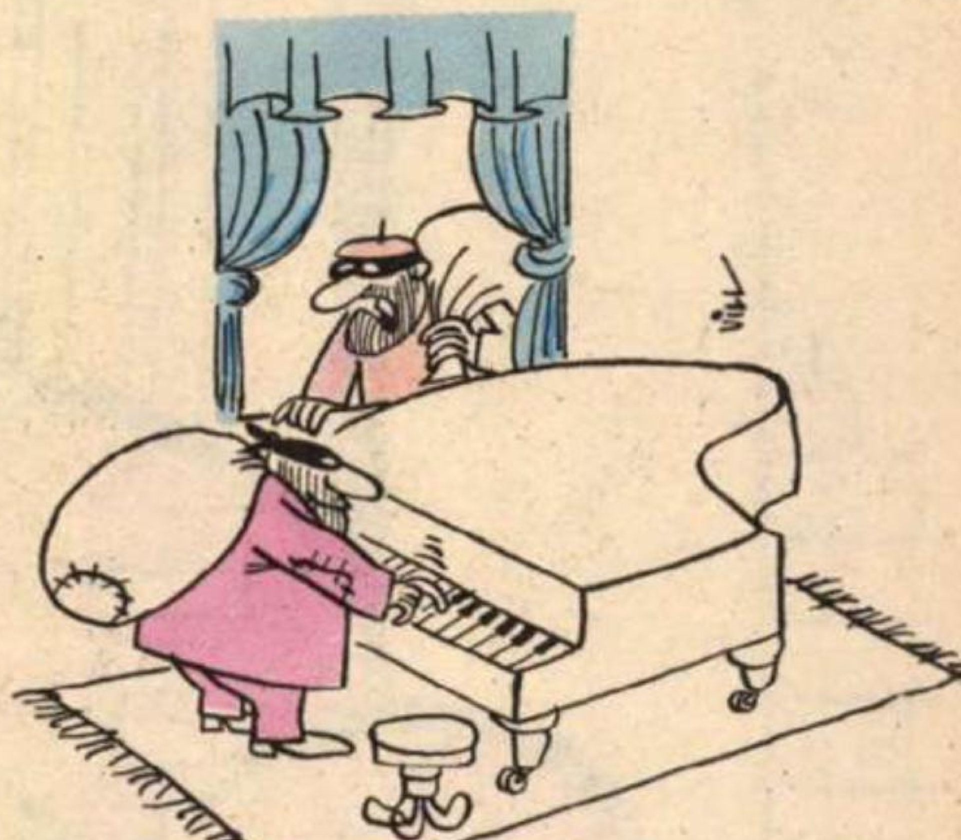
– Szaktárs, magával nem eltartási, hanem kollektív munkavállalási szerződést kötöttünk!

VÉGKIMERÜLÉS

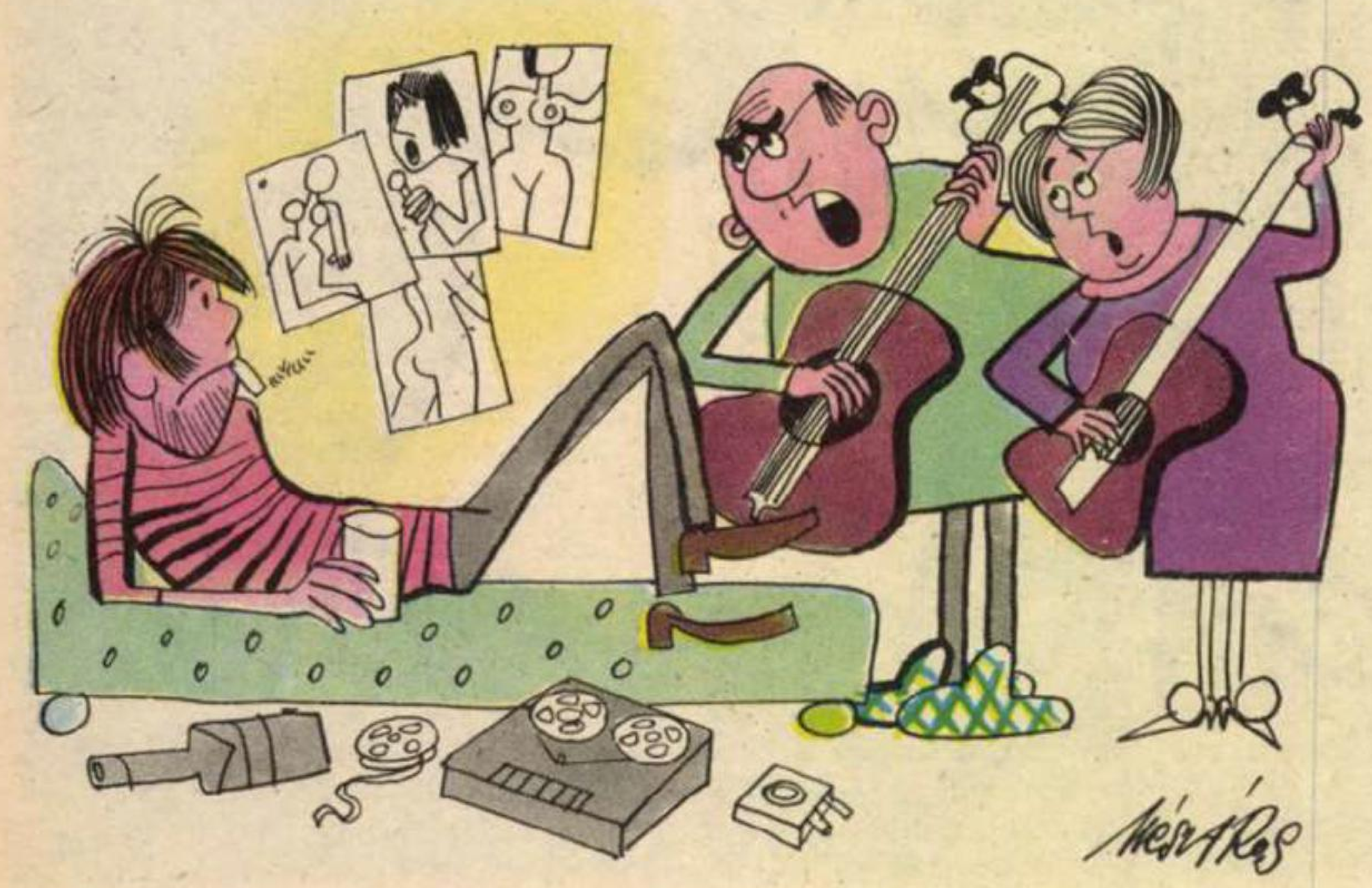
– Halló! Pótapa-szolgálat?

ZENERAJONGÓ

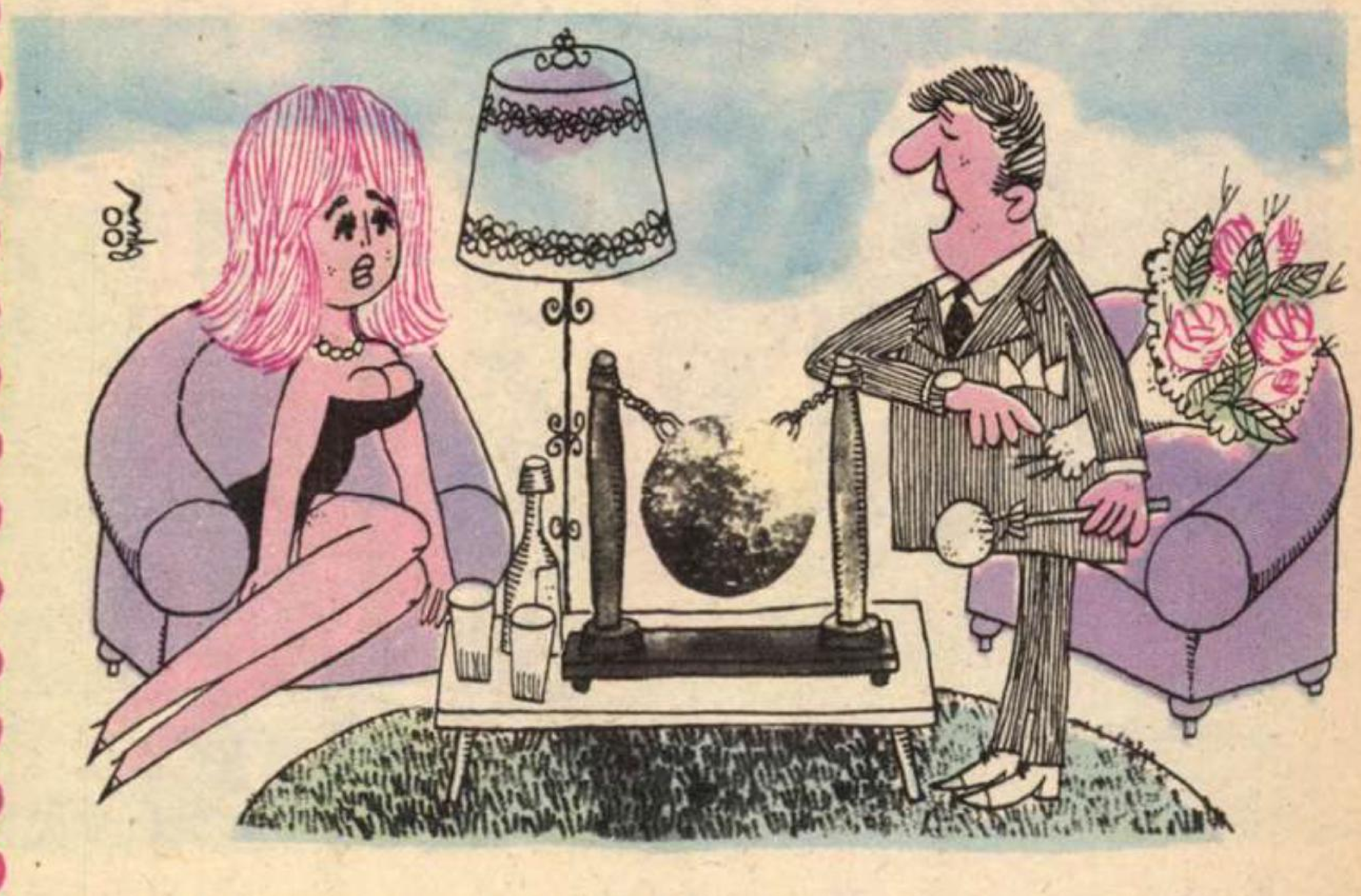
– Gyere már!...

PROTEST SONG

– Édes fiacskám, Kálmán, a leckéddel is foglalkozhatnál már!...

NEHÉZ KÉRDÉS

– Akar a feleségem lenni? Egy perc gondolkodási időt adok!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SE KERET, SE VÁLASZ

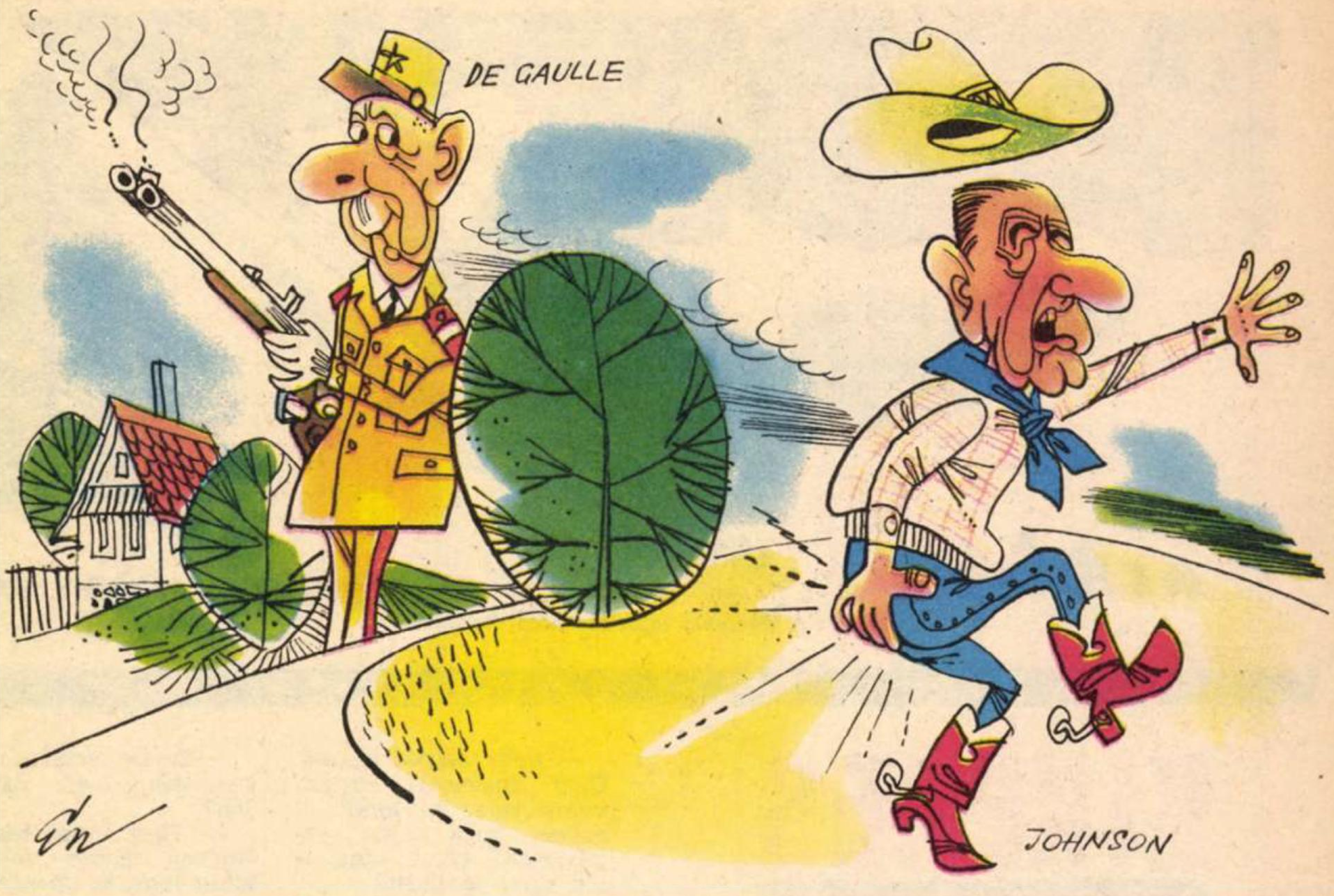
Még 1966 decemberében vásároltunk két képet a Képcsarnok Vállalat kiküldötteitől, összesen 3000 forint értékben, azzal a kikötéssel, hogy az egyiknek a keretét 1967 január vagy február hónapban kicserélik sima, csontszínű keretre. Ezt a számlán fel is tüntették.

1967 március hónapban levélben kértük, hogy kiküldöttjük ígéretének megfelelően cseréljék ki a keretet, de még csak nem is válaszoltak levelünkre. Vártunk megint egy darabig, gondoltuk, hogy idővel erre járnak és akkor hozzák a keretet. Egészen 1967 novemberéig vártunk, akkor ajánlott levélben kerestük meg ismét a vállalatot. Közöltük, hogy amíg a keretet nem cserélik ki, nem fizetjük be az utolsó, december hónapban esedékes részletet. Úgy látszik azonban, ez sem érdekli őket, mert sem választ, sem keretet nem kaptunk erre sem, teljesen megfeledkeztek rólunk.

Dr. Pálkövi József
Nyíregyháza

NEMZETKÖZI VALUTAHARC

Endrődi István rajza

Johnson: A keservit! Aranyalapon lőttek!

ELŐZÉKENYSÉG

– Fel tetszik húzni, vagy mindjárt kicseréljük?

BOLOND VICC

A PROBLÉMA megoldása

Én egy csapásra meg tudnám oldani a közoktatás összes problémáit. Meg én! Ha hallgatnának rám az illetékesek.

A probléma megoldása akkor jutott az eszembe, akkor villant át az agyamon, amikor azt olvastam az újságban, hogy egyes szülők túlságosan is ragaszkodnak ahhoz, hogy a gyerekük tovább tanuljon.

Valóban, ez így van. Egyes szülők túlságosan is ragaszkodnak ahhoz, hogy az a büdös kölyök tovább tanuljon. Mi ennek az oka? A szülői szeretet. Azt szeretnék, ha a gyereküknek jobb sora lenne, mint nekik, azt szeretnék, ha a gyerekük okosabb lenne, mint ők. Minden szülő meg van győződve arról, hogy az ő gyereke a legszebb, a legjobb, a legkedvesebb, a legokosabb gyerek a világon. Az iskolaigazgatók azt mesélik, hogy az anyák úgy harcolnak a gyermekük érdekeiért, mint az anyaoroszlánok. S hiába magyarázzák el nekik higgadtan és szakszerűen az idevágó összes bölcs rendelkezéseket, hiába ismertetik előttük a népgazdasági terveket, a szülők bólogatnak, hogy igen, igen, értjük, persze, hogy értjük, helyes, nagyon helyes, de úgy érzik, hogy mindezek a rendelkezések, tervek nem vonatkoznak az ő gyerekükre. Mi ennek az oka? A szülői szeretet. A szülői szeretet az oka annak, hogy sehogy sem akarnak stimmelni a beiskolázási tervek, hogy fő most a feje a Művelődésügyi Minisztériumnak. S én teljes szívemből megértem a szülőket, mert én is szülő vagyok.

Mi hát a megoldás?

Ahhoz, hogy megoldjuk ezt a problémát, egy icike-picike oktatási reformocskát kellene végrehajtani. Tudom, hogy most sokan csóválják a fejüket: megint egy reform?! De hát annyi oktatási reform volt már, eggyel több reform már igazán nem számít.

Javaslatom a következő:

Csak felnőttek járhassanak iskolába, mondjuk, negyvenéves kortól. Negyvenéves korukban kezdenék el a szülők az általános iskolát, és a gyerekeknek kellene törődni a szülőkkel, az o gondjuk lenne a szülők kitaníttatása és az is, hogy hol tanuljon tovább a szülő, melyik iskolába iratkozzék be.

Ez a megoldás, mint mondottam, egy csapásra megoldana minden problémát, mert a gyerekek sohasem törődnének annyit a szülőkkel, mint a szülők a gyerekekkel. Még sohasem hallottam azt, hogy egy gyerek úgy harcolt a szülők továbbtanulásáért, mint egy gyerekoroszlán. Még sohasem hallottam egy gyerektől sem azt, hogy az ő szülei a legszebbek, a legjobbak, a legkedvesebbek, a legokosabbak a világon. Azt már hallottam, hogy a szülők lemondtak a szórakozásról, az öltözködésről, hogy a gyerek tovább tanulhasson, de nem hiszem, hogy egy gyerek is lemondana a szórakozásról, öltözködésről, hogy a papa meg a mama, vagy ha úgy tetszik, a fater és a muter továbbtanulhasson. Egy szülő el tud tartani hét gyereket, és fedezni tudja a taníttatási költségeket is, de nem hiszem, hogy hét gyerek el tudna tartani egy szülőt és fizetné az iskolai költségeket.

Tessék elhinni, ez az egyetlen megoldás. Amíg ezt a kis reformot végre nem hajtják, mindig lesznek problémák, mindig lesznek olyan szülők, akik túlságosan ragaszkodnak ahhoz, hogy a gyerekük tovább tanulhasson.

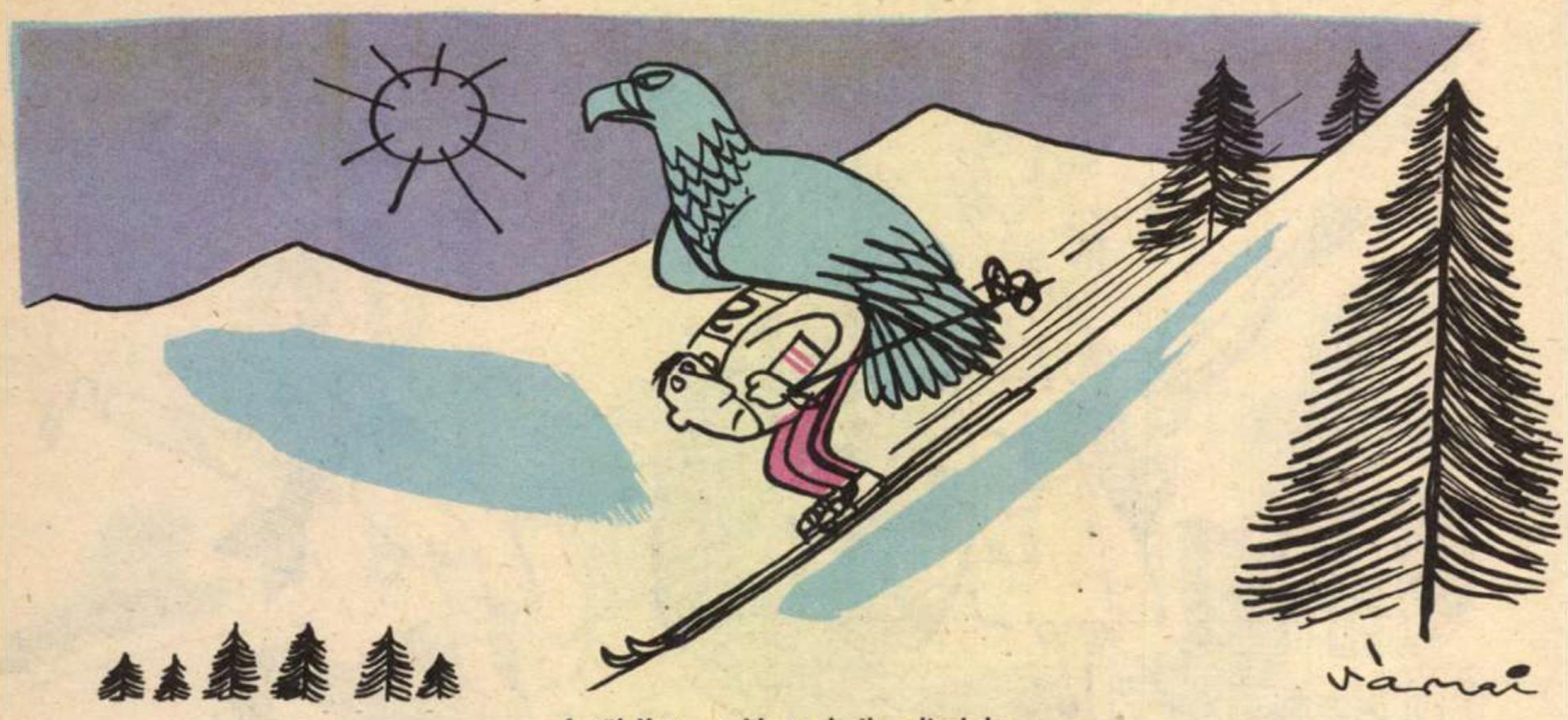
Midőn idáig értem a reform kidolgozásában, bevallom őszintén, elégedett voltam magammal, mert nem volt kipihenve az agyam, és mégis milyen remek javaslat jutott az eszembe.

Most tessék elképzelni, milyen javaslatok jutnának az eszembe pihent aggyal!

Mikes György

LESIKLÓVERSENYEN

Várnai György rajza

A tökéletes tojás-technika diadala

KIKÉRÉS

1

— Nem maradok tovább a vállalatnál, kedves kartársam.

— Mi jut eszébe, Pernye kolléga? Igazán sokat elért nyolc év óta, főelőadó, jó fizetése van, és külön öröm számomra, hogy zavartalanul dolgozunk egymás mellett.

— Ne értsen félre. Igaztalan volnék, ha mindezt nem ismerném el. Az is bizonyos, hogy önnél kellemesebb kollégára aligha akadhattam volna. De az osztályvezetőnket szívből utálom...

— Ronda alak, annyi szent. De ha nyolc évig kibírta...

— Elég volt! Már rá sem tudok nézni. Halálra tud gyötörni ez a nagyképű, fölényes, gonoszkodó fráter. Azt hiszi, hogy ő az egyetlen hozzáértő szakember a vállalatnál.

— Sajnos nem vehetem a védelmembe Lajtait. Valóban ilyen, de bosszút fog állni, ha ezzel indokolja a kilépését.

— Csak nem tart anynyira naívnak, kollégám? Azt fogom mondani, hogy egy ilyen középvállalatnál, mint amilyen a

mienk, nincs biztosítva a fejlődésem. Most alakul az új Főigazgatóság, oda megyek.

— Ha felveszik.

— Mindenütt nagy szükség van most a jó szakemberekre.

— Ez kétségtelen.

— Tíz nappal azelőtt beadtam az ajánlatomat, meghívtak egy beszélgetésre, nyilván informálódtak rólam, és már ki is kértek.

— És nekik sem mondta meg, hogy Lajtai miatt megy el?

— Nem vagyok bolond. Csak magamat fúrtam volna vele. Ki hinné el nekem, hogy Lajtai osztályvezető olyan himpellér, mint amilyen?

— Okosan cselekedett. Az ilyesmi csak tovább gyűrűzik.

— Ne féltsen engem, kartársam. Én ismerem a dörgést. Néhány nap, és megszabadulok Lajtaitól örökre.

2

— Nagyon rosszkedvűnek látom, Pernye kollégám. Valami baj van talán?

— Semmiség. Csak éppen sírva vígadok.

— Nem adják ki a Főigazgatóságnak. Eltaláltam?

— Kiadnak. Már elmúltak azok az idők, amikor visszatarthatnának. Az új mechanizmus...

— Persze, persze... Rábeszélték, hogy maradjon?

— Nem beszéltek rá. Nagyon rendes volt az igazgatónk és megértő.

— Ő mindig rendes. Ez a mi szerencsénk, meg a vállalaté is. Bizonyára felemelték a fizetését, hogy ne lépjen ki.

— Ez szóba se került. Azt mondta az öreg, hogy megérti, ha a Főigazgatósághoz gravitálok, ott valóban biztosítva van a fejlődésem. Gyorsabb az előmeneteli lehetőség és nagyobb a perspektíva. Még azt is mondta, büszke arra, hogy a mi vállalatunk a Főigazgatóságnak olyan kiváló munkaerőt adhat mint amilyen én vagyok.

— Ez igazán nagy elismerés. Őszintén gratulálok.

— Köszönöm, de én mégis kétségbe vagyok esve. Sajnos, nem tudok megszabadulni ettől az átkozott Lajtaitól.

— Megakadályozta, hogy kiadják?

— Ahhoz kisfiú. De képzelje, őt is kikérte a Főigazgatóság.

— Ne törődjék vele.

— Könnyű ezt mondani. Ott is ő lesz a főnököm.

Földes György

Jucika, mint autómentő

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MÉLTÁNYTALANSÁG

A múlt év november elsején megrendeltem egy különleges szemüveget az Ofotért Lenin krt. 30. sz. alatti szaküzletében, az árát is kifizettem és vártam türelemmel, hogy elteljen az a hosszú hat hét, amely alatt az üveg elkészül. A hat hét eltelte után többször is sürgettem a szemüvegemet, de mindig csak elodázó választ kaptam. Végre jött egy értesítés, hogy január 21-én fáradjak be az üzletbe. Boldog voltam, azt hittem, hogy megkapom az új üveget. Ehelyett azonban azt közölték velem, hogy csak akkor gyártják le a kért üveget, ha még 280 forintot befizetek, mert időközben, január elsejével ennek az üvegnek az ára emelkedett. Ha nem volna közmondásosan a legdrágább kincsünk a szemünk világa, kétszer is meggondoltam volna, hogy ezt a pénzt kifizessem, de hát nekem ez a szemüveg életszükséglet, kénytelen voltam tehát ismét fizetni.

Azt azonban le kell szögeznem, hogy ezt az eljárást méltánytalannak és igazságtalannak tartom. Ugyanis, amikor én megrendeltem az üveget (novemberben!), sőt még akkor is, amikorra az elkészítését vállalták (december közepe!) az árak még nem emelkedtek. Miért nekem kell ráfizetnem az Ofotért késedelmeskedésére?

Szász Lipótné
Bp. VII. Dohány u. 46.

MiNdeNFéLe

A rossz művész is tükröt tart a természet elé, de a természet nem néz bele.

Lehet-e önzetlen barátság két barát között?

Szerencsétlen Hold! Még megfertőzni való légköre sincs!

Semmi kielégülés nincs abban, amikor az ember tudtán kívül sért meg valakit.

Megtért bűnös sokkal színesebb élet után üdvözül, mint az, aki sohasem tántorodott meg.

Helyes, ismerd meg önmagadat, de ki az, aki meg akarja ismerni önmagát?

A temetők tele vannak olyan emberekkel, akik ráértek meghalni.

Mi a bürokrácia? Amikor az ügyintézés elnyomja az ügyet.

F. L.

VIHARFELHŐK

KÉTIRÁNYÚ KÖZLEKEDÉS

Várnai György rajza

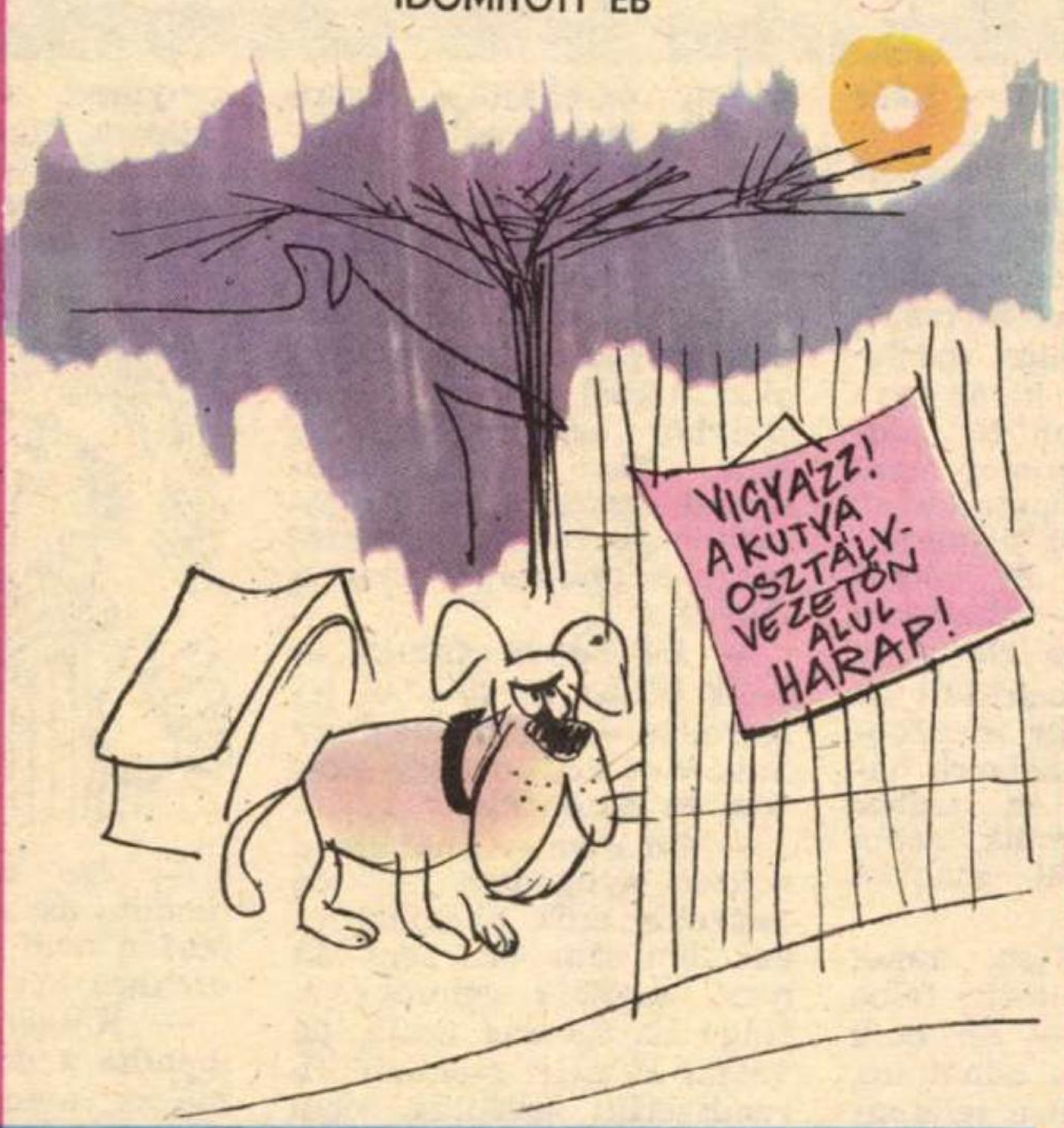

RELATIVITÁS

– Mekkora mázlija van! Kiemelték!!!

IDOMÍTOTT EB

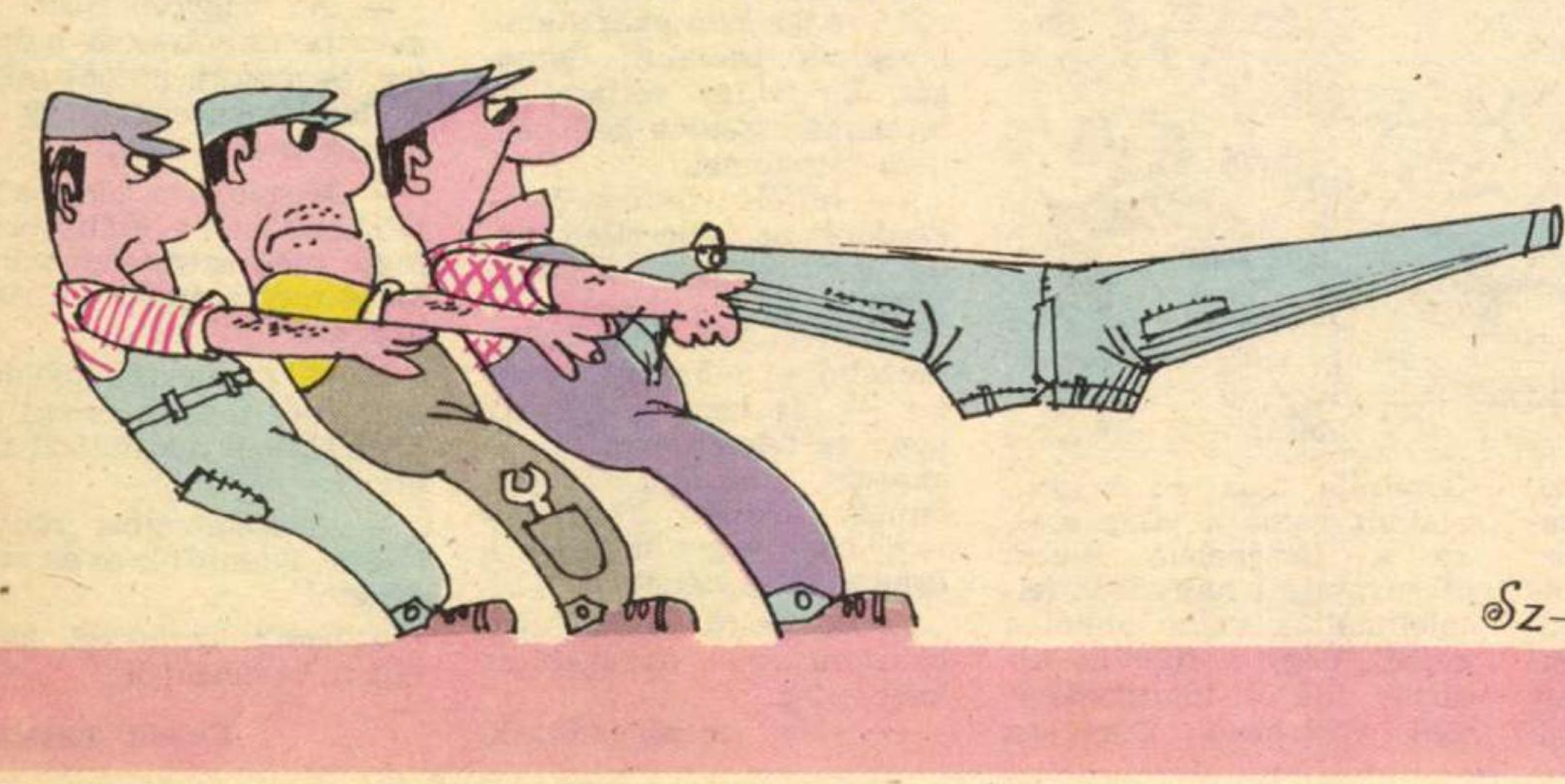
FOTÓZZON A LUDASNAK!

A halhatatlanság útja ...

Beküldte: Móra Gábor
Bp. XII., Szolyva u. 2/b

LÁTSZAT-ERŐFESZÍTÉS

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A „Végállomás telefon nélkül” című cikkükben foglaltakkal kapcsolatban közlöm, hogy a II., Fodor utca 31. szám alatt levő autóbusz végállomáson a távbeszélő-állomás felszerelésének lehetőségét megvizsgáltuk, és a kedvezőtlen műszaki adottságok ellenére is találtunk lehetőséget a készülék felszerelésére. Ebben a hónapban már lesz telefon a végállomáson!

Szabó János ig. h.
Budapesti Távbeszélő Igazgatóság

A „Keresem, de nem találom...” című közleményükben hiányolt lengyel társalgási könyv a Tankönyvkiadó gondozásában elkészült, és februárban forgalomba kerül.

Horváth Dénes főelőadó
Művelődésügyi Min.

NAPIRENDEN A TÉLI FOGLALKOZTATOTTSÁG

Fülöp György rajza

— Itt az ideje, elnök elvtárs, hogy a férjemnek valami téli foglalkozást találjanak!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

2 apróság

1

Régóta figyelem — nem lehet véletlen. Így közlekedik az 52-es villamos:

Sokáig semmi, aztán megint sokáig semmi és megint sokáig semmi... Ezután jön egy 52-es és rögtön, szinte a farához ragadva az 52/A.

Milyen érdekes...!

De gondolom, még érdekesebb lenne, ha az egyik villamost a négy semmi közé iktatnák, így nem állna fenn a veszély, hogy esetleg összeakadnak.

2

Van egy rendelet, amely kimondja, hogy a SZÜLETÉSI ANYAKÖNYVI KIVONAT — nem lehet régibb két hónapnál!

Hogy miért nem?

Nyilván azért, mert a születésre vonatkozó adatok gyakran változnak...

(Sződy)

NéVtEleN TeLeFoN

Kora hajnalban, háromnegyed öt körül, megszólalt a telefon egy Rákóczi úti lakásban. Egy testes, középkorú férfi hunyorgatva nyitotta ki a szemét, majd nagyot ásítva feltápászkodott, odament a telefonasztalkához és felvette a hallgatót.

— Halló! — szólt bele a kagylóba.

Ismeretlen hang kérdezte:

— Csárdafi doktor úr?

— Az beszél.

— Maga piszok fráter!!!

Csatt — ezzel megszakadt az összeköttetés.

A doktor még hallózott, aztán elképedve letette a kagylót. Ez a nap is jól kezdődik, gondolta, s eltűnődött azon, mit jelenthet ez a hajnali sértegetés, vajon ki lehet az, aki nem restellt ilyen korán felkelni, hogy telefonon piszok fráternek nevezzen egy vállalati jogtanácsost.

Lelkében egyre jobban befelé fordulva töprengett, s mintha már nem is azon gondolkozott volna, hogy ki lehet a névtelen telefonáló, hanem azon, hogy ki ő tulajdonképpen, mi a helye a világban, a társadalomban, az értékek rangsorában. Az önelemzés kellős közepén hirtelen megszólalt a telefon, majd újra az előbbi hang tette fel ugyanazt a kérdést:

— Csárdafi doktor úr?

— Az beszél.

— Maga piszok fráter!

— Köszönöm, uram! — kiáltott be a kagylóba a doktor, mielőtt az ismeretlen letehette volna a kagylót.

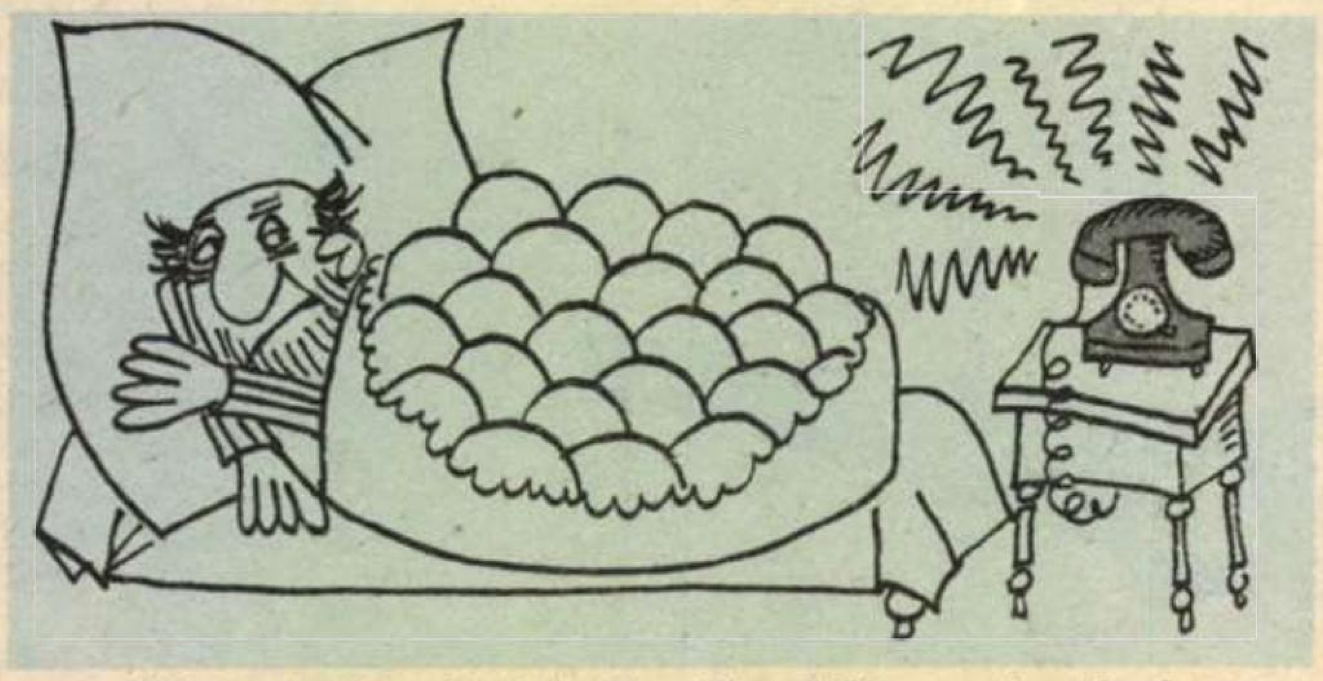
— Mit köszön? — kérdezte meglepetten az ismeretlen.

— Nehéz ezt így elmondani — válaszolt a doktor fátyolozott hangon — Ráér egy kicsit?

— Persze... — hangzott a bizonytalan válasz.

— Hogy is kezdjem... — mondta a doktor sóhajtva — Tudja, az élet furcsa, a sors néha különös üzenetekkel józanítja ki az egyszerű halandókat. Nyugodtan alszik az ember, azzal a közismert önáltatással, amelyet tiszta lelkiismeretnek neveznek. És akkor valahonnan az ismeretlen világból, minden előzmény nélkül, valaki belekiált az ember fülébe egy megdöbbentő, a lélek mélyére hatoló üzenetet. Az ember először felháborodik, aztán megrémül, végül magába száll.

— Ide figyeljen, miket beszél! — szakította félbe az ismeretlen — Én csak egy hülye viccet csináltam, kinéztem valakit a telefonkönyvben, felhívtam, tiszta véletlen...

— Maga ezt csak hiszi! — mondta a doktor nyomatékosan — Az ember vak eszköz a sors kezében, s nem tudja, milyen küldetést teljesít. Ahogy mondani szokták, ön talán egy ismeretlen parancs öntudatlan végrehajtója. A sors — már megengedjen, minden logikus gondolkodó ember determinista — szeret játszani az úgynevezett véletlenekkel, szereti az embereket abban a tudatban ringatni, hogy szabad akaratukból, játszi szeszélyből cselekszenek. És talán akkor, amikor valósággal elragadja őket a felelőtlenség tudata, a legmélyebben markolják meg a lényegét.

— De kérem szépen — szólt közbe megint az ismeretlen —, értse meg, egy buta vicc volt, dehogy akarom én az ön életét...

— Ön nem — mondta a doktor nyugodtan —, de nagyobb erők akarják, és ez ellen sem én, sem ön nem tehetünk semmit sem. Nagy az igazság ereje, ha valaki ki meri mondani. És rendszerint azoknak nem merik megmondani, akik a legjobban rászolgálnának. Gondolja csak el, hogyan alakult volna a világ sora, ha a történelem ismert szörnyetegeit hajnalban feltelefonálták volna abból a célból, hogy a fülükbe kiáltsák, kik ők tulajdonképpen, véreskezű, kegyetlen kényurak, és nem azok, akiknek hízelgőik alázatosan beállítják. Talán magukra döbbentek volna. A hajnali csend nagyon alkalmas erre.

— De hát kérem — mondta az ismeretlen — én igazán nem hasonlítom önt ezekhez a...

— Köszönöm, uram — mondta a doktor —, és remélem, nincs is oka rá. A világot sohasem akartam romlásba dönteni. De minden ember lelkében vannak sötét foltok, amelyekről ő maga sem akar tudni, igyekszik becsapni önmagát. Én is így voltam, de most már szembe kell néznem tettemmel.

— Miféle tettével? — kérdezte az ismeretlen, némi kiváncsisággal a hangjában.

— Erről így nem tudok beszélni — sóhajtott a doktor —, és nem is hiszem, hogy ez telefontéma. De el akarom mondani, éppen önnek, akinek köszönhetem, hogy végre itt állok a dráma kifejleténél.

— De tessék elhinni, nem akartam... — dadogott az ismeretlen.

— Ne mentegetőzzék, nincs oka rá! — nyugtatta meg a doktor — Tisztító tűz ez. Van út a felemelkedéshez. Még nem késő. Egy lelket mentett meg. Nem tudom, tud-e róla, de valami megmagyarázhatatlan erő van önben.

— Érdekes, már mondták .. — suttogta alig észrevehető büszkeséggel az ismeretlen. — De hát én igazán...

— Ne szerénykedjen! Ha majd megtudja, mit tett, jogos büszkeség tölti el. Legyen a vendégem, ha lehet, még ma délután!

Az ismeretlen még szabódott, de nem sokáig. Megállapodtak, hogy délután három órakor találkoznak a Liliom-kávéházban, a kis szökőkút mellett.

Amikor pontosan három órakor a doktor megjelent a kávéházban, a megbeszélt asztalnál már ott ült egy 20—25 év körüli fiatalember, a megszokottnál egy kicsit hosszabb hajjal. Amikor meglátta a doktort, udvariasan felállt és egy kissé zavartan kérdezte:

— Csárdafi doktor úr?

— Az vagyok, fiam! — mondta mosolyogva a doktor, és akkora pofont adott a fiatalembernek, hogy az a szék mellé esett.

— Megállj, te pimasz telefonbetyár — kiáltotta —, fogsz még szemtelenkedni? Majd megtanítalak én tisztességre!!!

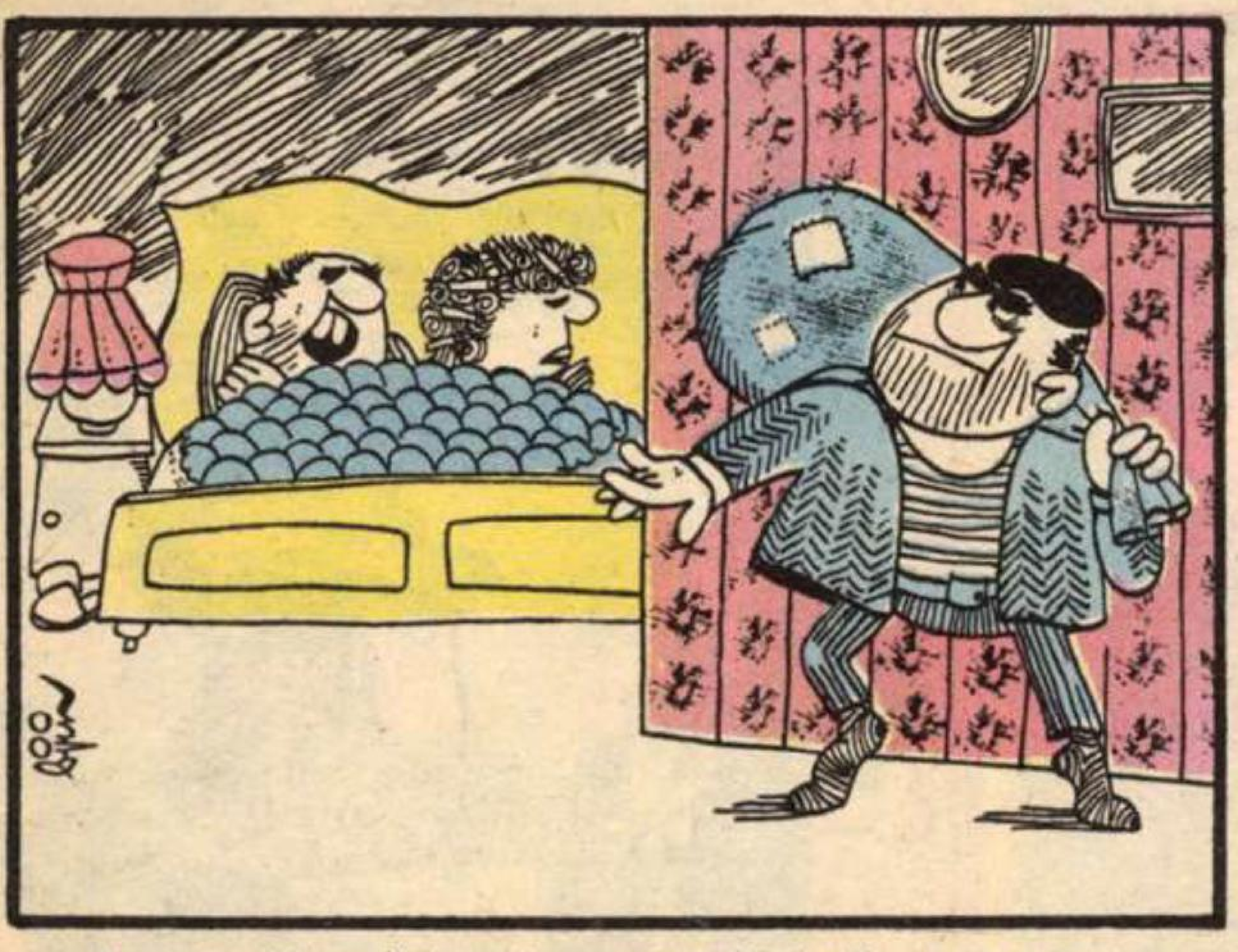
Majd a megrökönyödött pincérhez fordult és egy ötvenforintost nyújtott át neki:

— A fiatalember rendelésére. Tudniillik az én vendégem!

Nyugodt léptekkel kisétált a kávéházból.

Feleki László

AGGÓDÓ SZÜLŐ

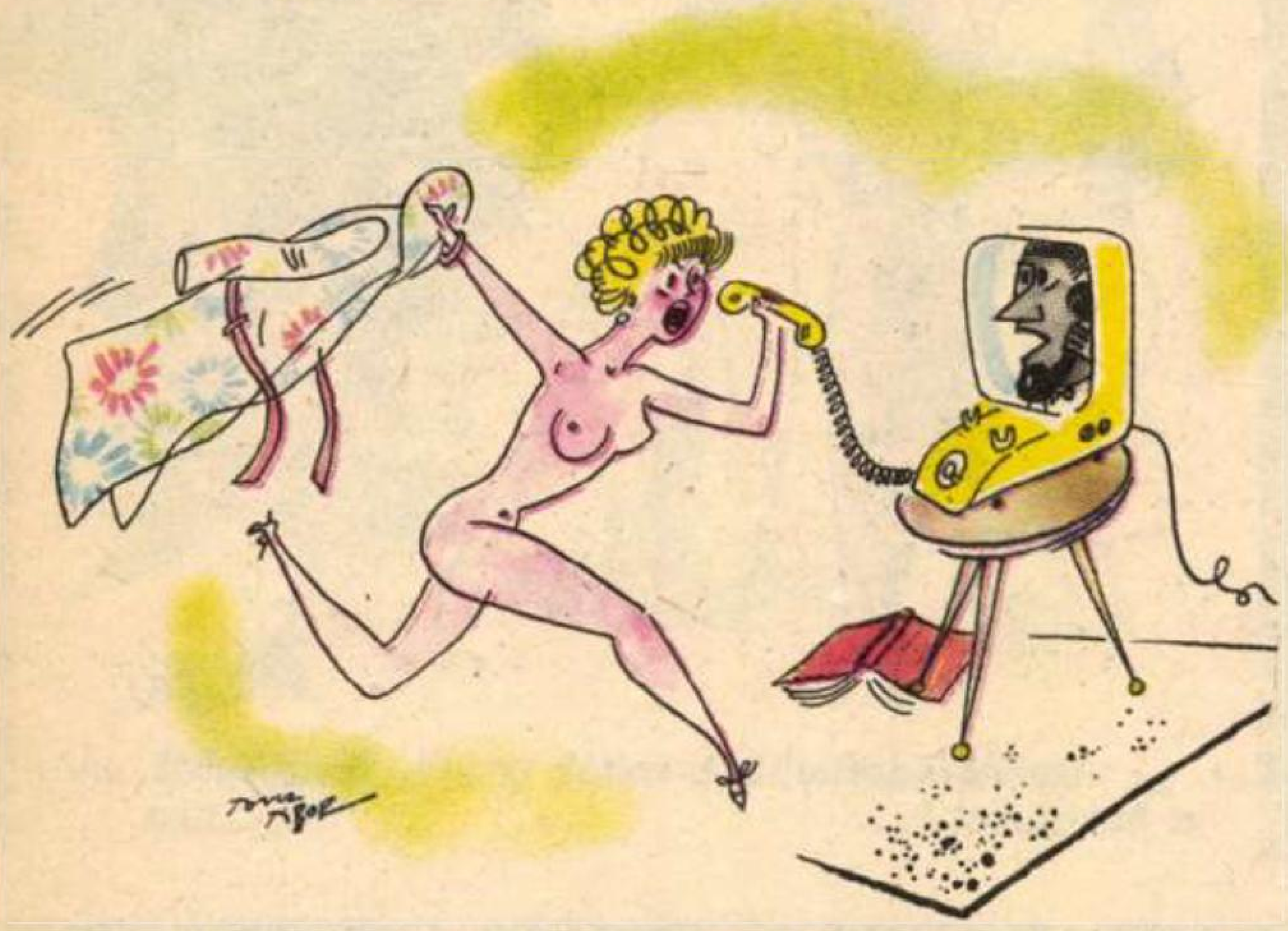
– A drágalátos lányunk megint hajnalban jön haza...

ÚJ MECHANIZMUS

– A feleséged még mindig nem tudja, hogy szabadszombatos vagy?

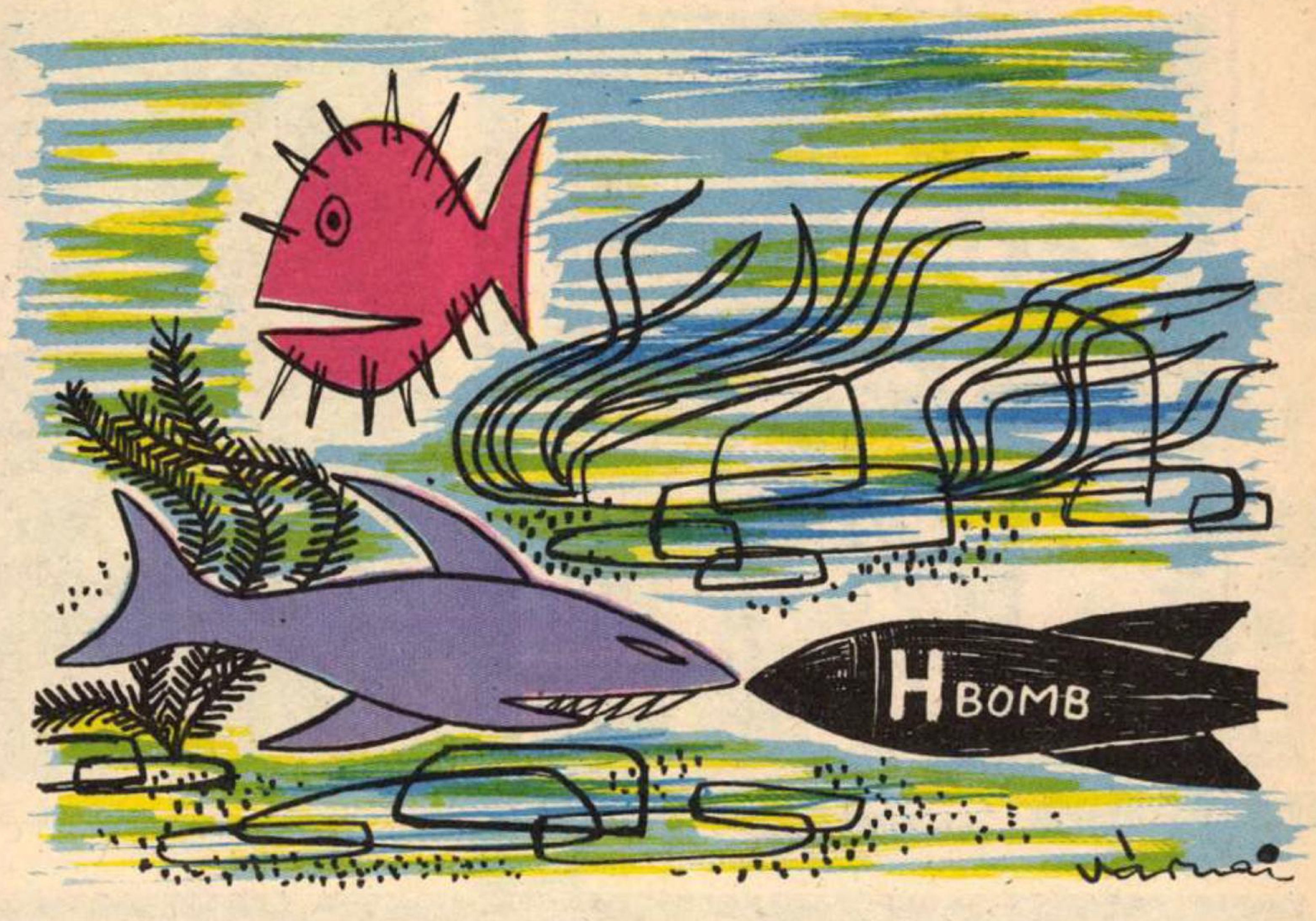
ITT A TÁVOLLÁTÓ TELEFON!

– Halló, forduljon el egy pillanatra, amíg relkapok valamit magamra!...

TENGERI RAGADOZÓK

Várnai György rajza

MESIKE

Nézem az unokámat, amint ott játszik előttem a szőnyegen és mindenféle meghatott érzés szaladgál bennem. Ez is az öregedés egyik jele; amíg fiatal voltam soha sem lágyultam el így egy kisgyerek láttán. Azt mondják, az unokáját még jobban szereti az ember, vagy legalábbis másként, mint a gyerekét. Vallom, így van.

— Mesikém — mondom, merthogy Emesének hívják —, nagypapa megtörli a nózit.

Imádom az orrát törölni. Egyáltalán imádom, hogy számára kellemes dolgokat én végezzek el, az orrtörlést pedig szereti. Annál jobban írtózik lefeküdni, a lefektetést tehát a szüleire bízom.

Nagyanyja jön, édeskés nevetéssel egy Tibit vesz elő a retiküljéből.

— Mit hozott a nagymami Mesikének?

Ilyesmikkel próbálják elfordítani tőlem a szeretetét! Keserűnyésen figyelem, amint diadalmas arccal átadja a gyereknek a csokoládét. A kicsi átveszi, majd egyenesen hozzám lép és felém nyújtja:

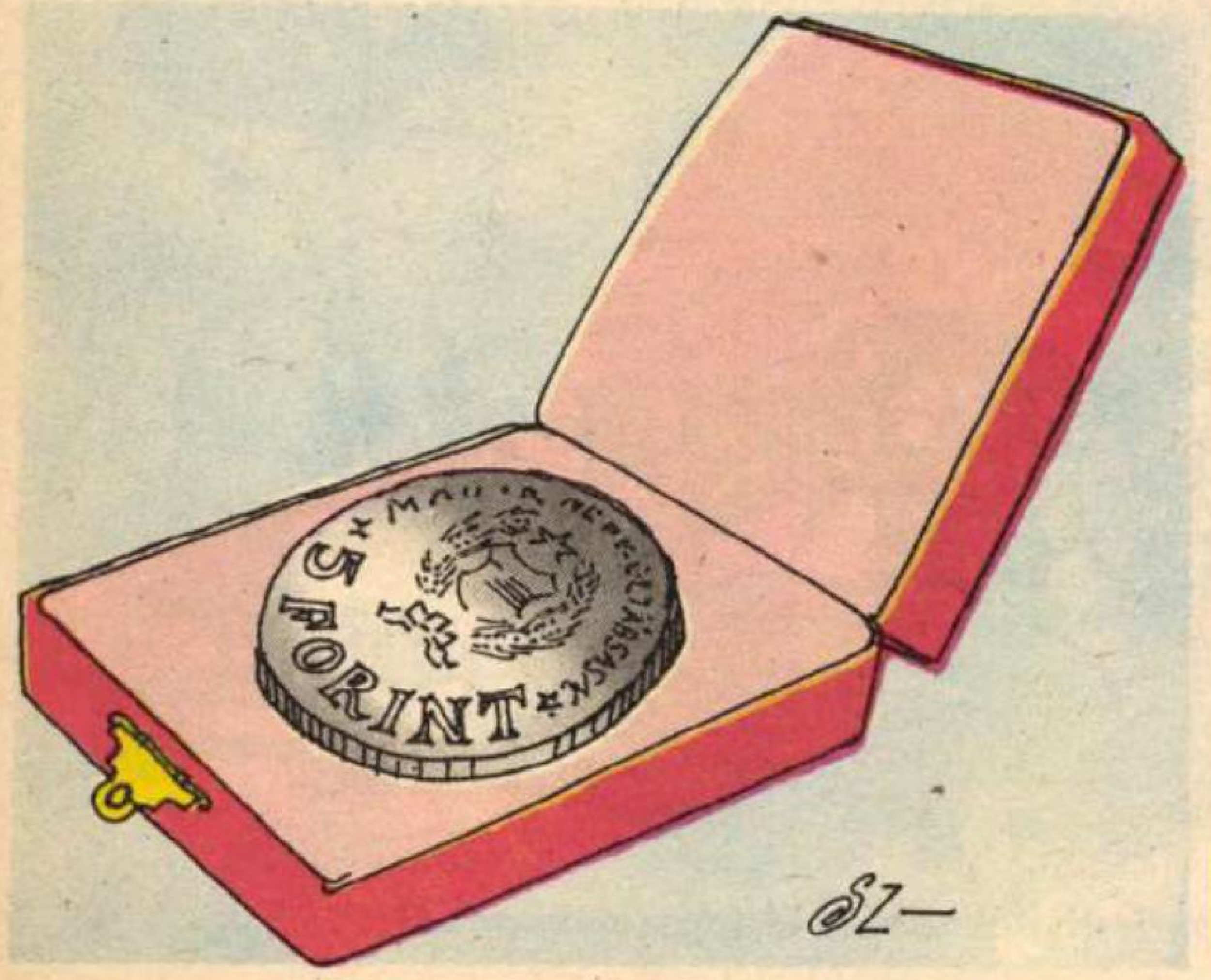
— Tettyék...

Győzedelmes öröm jár át. Íme, gondolom, az igazi vonzalom megvásárolhatatlan. Szerény, ám fölényes mosollyal nézek feleségemre. Nyugodt mozdulatokkal kibontom burkából a csokoládét, — a gyerek abban a pillanatban kikapja az egészet a kezemből. A csokit a szájába tömi, a papírost visszanyomja a markomba. Aztán rám sem néz többé.

Még kétéves sincs. És máris olyan, mint egy felnőtt.

Turi András

EGÉSZ KIS NÍVÓDÍJ

KOMPLETT SZAKASZ VIETNAMBAN

ESKÜVŐI KÉP

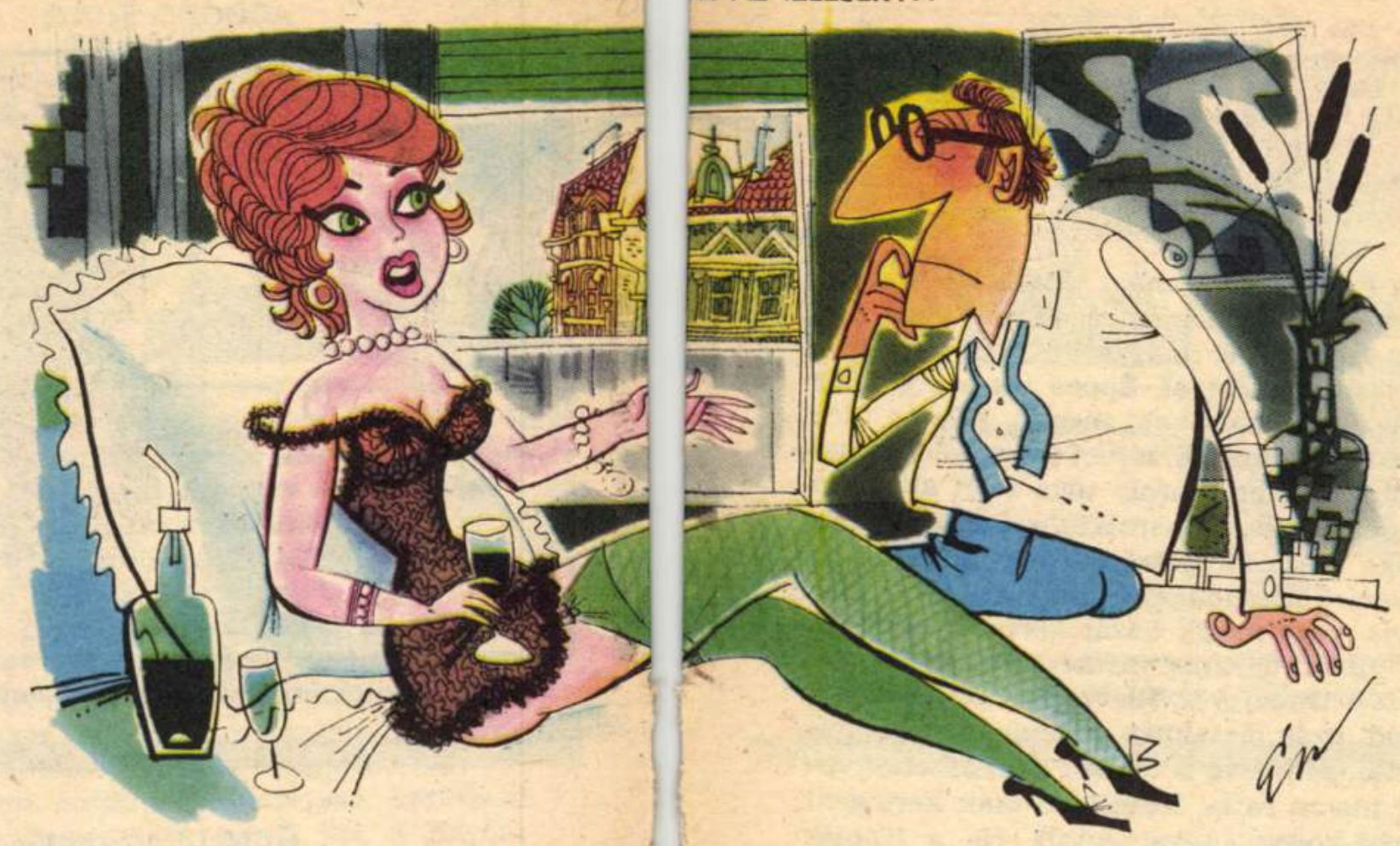

NÁTHA-KORSZAK

– Mi az, már megkapta az e hetit?

KÜLÖNBÖZŐK AZ ÍZLÉSEK...

– Azt szeretem benned, hogy nem vagy olyan szépfiú, mint a férjem!...

AMIKOR MINDEN ÖSSZEJÖN

– Még öt év, és ráadásul ez a fogfájás!

A TECHNIKA KORÁBAN

PÉNZÜGYEK

TELEFONBESZÉLGETÉS, BUDAPEST, 1968

— Halló, kérem Kovács kartársat!

— Kapcsolom.

— Tessék, itt Kovács.

— Erőt, egészséget Pista. Itt Lajos.

— Szervusz öregem. Mi újság?

— Hát kérlek szépen visszatérve a közös témánkra: sajnos nem megy. Kétmillió hétszázezer forint, az kicsit sok. Nem tudom megadni...

— Miért volna sok? Nevetséges összeg. Hidd el, barátom, nem kapod meg olcsóbban. Mondjuk talán lemehetek két és fél millióra, de már ez is túl nagy engedmény...

— Nézd Pista, tudod, hogy nem kenyerem az alkudozás. Most írtam alá nyolcmilliós üzletet a GÖBETERV-vel. Nincs vita, ennyi jár nekik, azt mondtam: tessék, itt a nyolcmillió, vigyétek. De pillanatnyilag nincs erre a célra újabb két és fél millióm...

— De Lajoskám, tudom, hogy rajtad múlik. Nem szabad garasoskodnod. Ugyan már, mit számít az a rongyos két és félmillió?

— Elismerem, semmiség. Máskor nem is csinálok ügyet ilyesmiből, de hidd el, most nekem még az apró tételek is számítanak. Gondold meg, nyolcmilliót fizetek a GÖBETERV-nek, hat millió négyszázezret Göndöri Tominak, az alvállalkozásért, öt millió egyszázezret a panelkikészítőben, Kondorosi Jóskának, az annyi mint összesen tizenkilenc millió ötszázezer. Tovább nem költekezhetem ki, egy fillérem sem marad.

— No ne folytasd, mert mindjárt megsiratlak! Hiszen tudom, hogy a bőröd alatt is pénz van. Ha jól emlékszem, kereken 40 millióról van szó.

— Nézd, nem mondom, egyelőre még marad vagy tizenöt-húsz millióm, de tudod, hogy annak megvan a helye.

— Lári-fári Lajoskám, kicsinyes vagy ez az igazság. Szeretnélek megérteni, de...

— No hagyjuk Pista, majd mégegyszer átszámolok mindent és megpróbálok valamit csinálni.

— Kösz Lajos, tudtam, hogy mégsem vagy te vacak kis szatócs. Egyébként, hogy s mint vagytok otthon? Sárika? A gyerekek?

— Köszönöm kérdésedet, nincs semmi baj... Ha csak az nem, hogy huszonkilencedike van. A titkárnőm majd megöl, hogy fizessem ki a feketekávé tartozásomat. Az ám, Pista nem tudnál kisegíteni kétszáz forinttal? Fizetéskor megadom...

Novobáczky Sándor

ÚJ DIVAT, RÉGI FÉRFIAK

– Azelőtt edzettebbek voltak a nők. Nem óvták ennyire a bokájukat!...

BÜSZKESÉG

– Természetvédelmi területnek nyilvánították a lakásomat...

AZELŐTT...

Nem tudom, hogy mi lehet az oka, de a feleségem az utóbbi időben úgy megváltozott...

Azelőtt mindent szépen megbeszéltünk egymással, jó részletesen, most meg akármit mondok neki, ő csak folyton pelenkát mos.

Azelőtt mindig együtt jártunk moziba, meg színházba. Még a legócskább filmekhez és a legvacakabb színdarabokhoz is. Most meg kénytelen vagyok mindenhová egyedül járni, mert a feleségemnek az a fixa ideája, hogy valamelyikünk mindig maradjon otthon.

Azelőtt a feleségem a legfinomabb ételeket csinálta: masszív húsokat sütött, méregerős halpaprikást főzött ésatöbbi, ésatöbbi. Összefolyik a nyál a számban, ha csak rájuk gondolok. Most pedig folyton gyanús külsejű pempőket kotyvaszt és almát reszel.

A lakást is átrendezte. Számomra teljesen érthetetlen okból kidobta a millennium meghitt hangulatát árasztó gyönyörű hintaszékemet, mert kellett a hely egy ketrec-szerű micsodának. Azonkívül minden üveg- és porcelánholmit felpakolt a szekrény tetejére, mintha legalábbis attól kéne tartani, hogy egyik este tökrészegen jövök haza és ripityává töröm az egész berendezést.

Azelőtt este addig olvashattam az ágyban, ameddig jólesett. Most pont kilenckor el kell oltani a villanyt, mint a kaszárnyában. Rádiózni sem szabad.

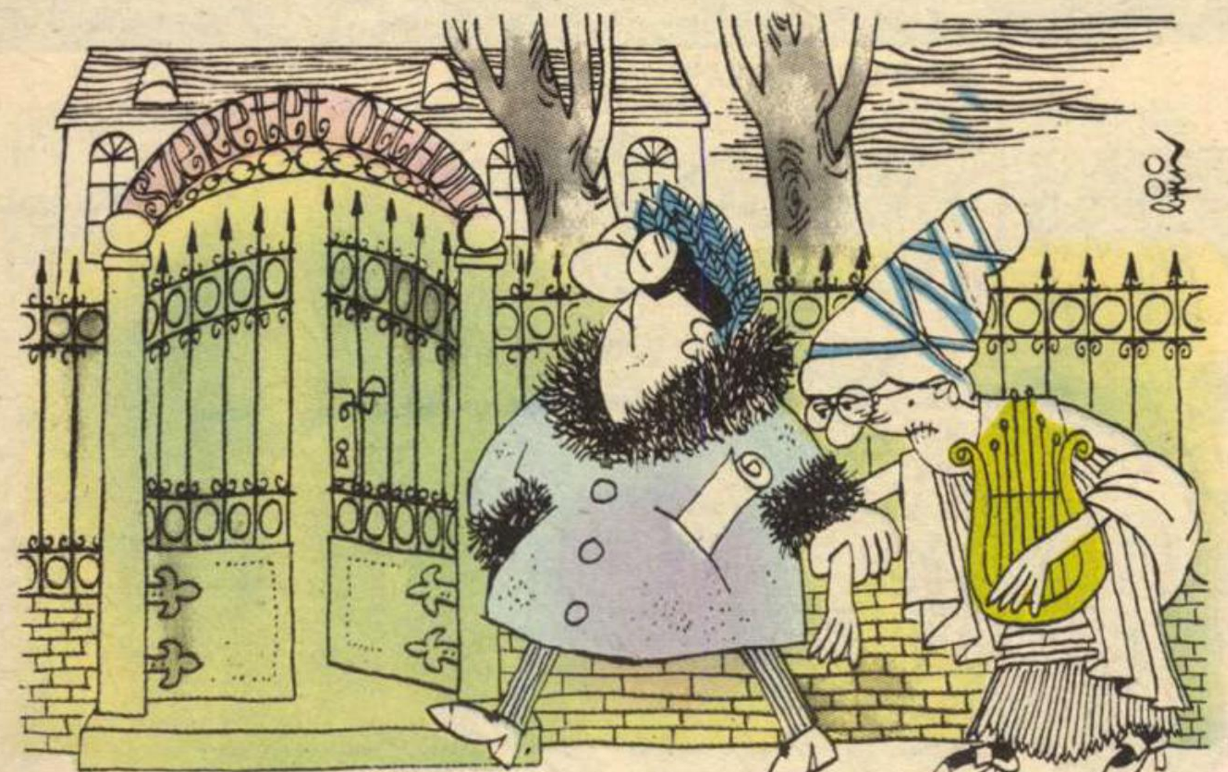
Azelőtt akkorákat aludtam, akár egy bunda. Most meg éjnek évadján gyakran riadok fel hangos sírásra, de biztos, hogy nem a feleségem sír, mert az ő sírását ezer közül is felismerném.

Egyébként velem egyre kevesebbet törődik. Legfeljebb időnként különös feladatokat ad, amiket haladéktalanul végre kell hajtanom, akár tetszik, akár nem. Például, hogy hozzak hintőport... Én, aki úgy elítélek mindenféle porhintést!

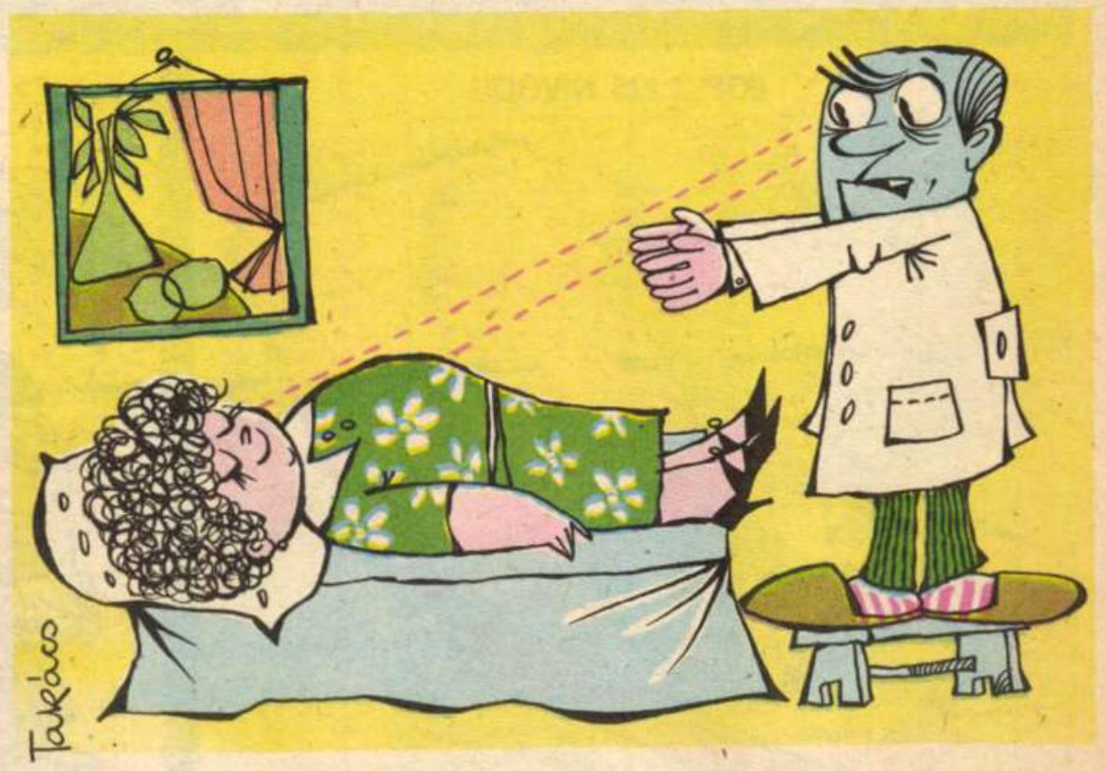
Cirka két esztendő óta tart ez a sajátos állapot, és bármennyire is töröm a fejem, képtelen vagyok rájönni, hogy két vagy három évvel ezelőtt hol és milyen hibát követhettem el, aminek most aztán nap mint nap megihatom a levét...

Dalmáth Ferenc

BEFUTOTT ÍRÓ

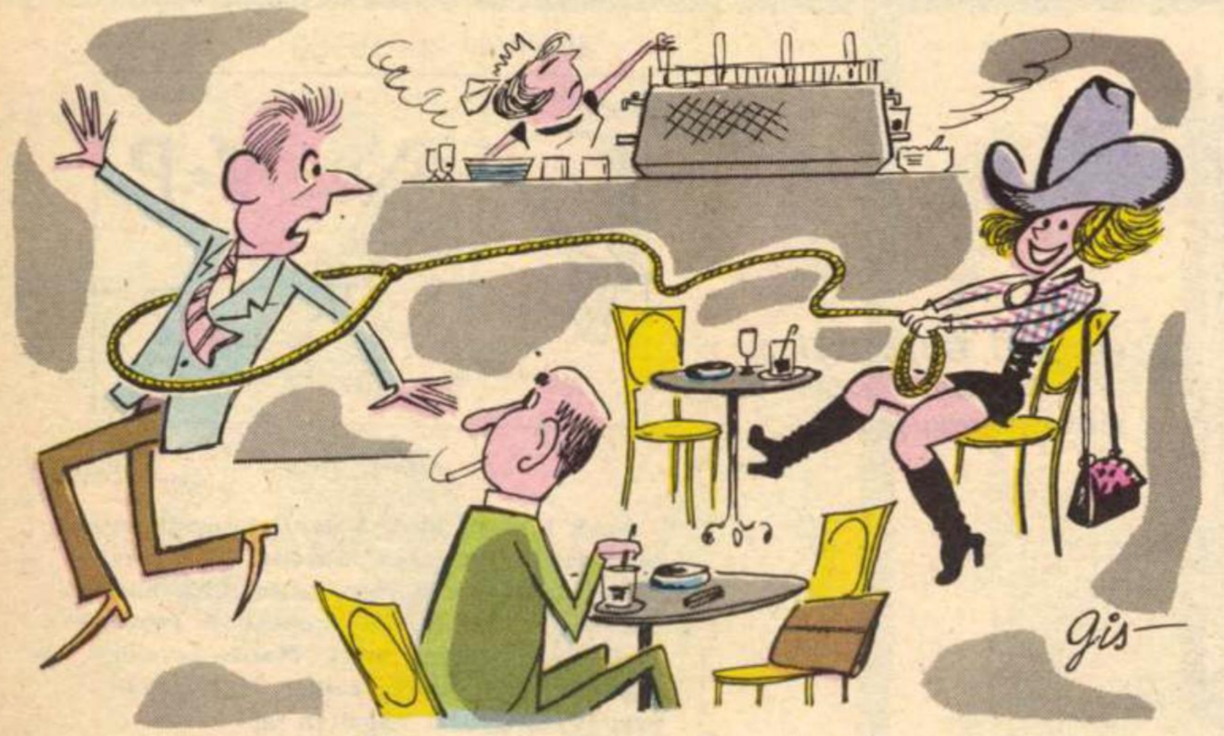

A HIPNOTIZŐR OTTHON

– Mától kezdve te fogsz mosogatni!

KALAPDIVAT...
(avagy legyünk stílszerűek)

– Maga nagyon szimpatikus nekem!

MODERN IDŐK

Átültetés magyar módra

Fülöp György rajzai

SKALP-ÁTÜLTETÉS

ORR-ÁTÜLTETÉS

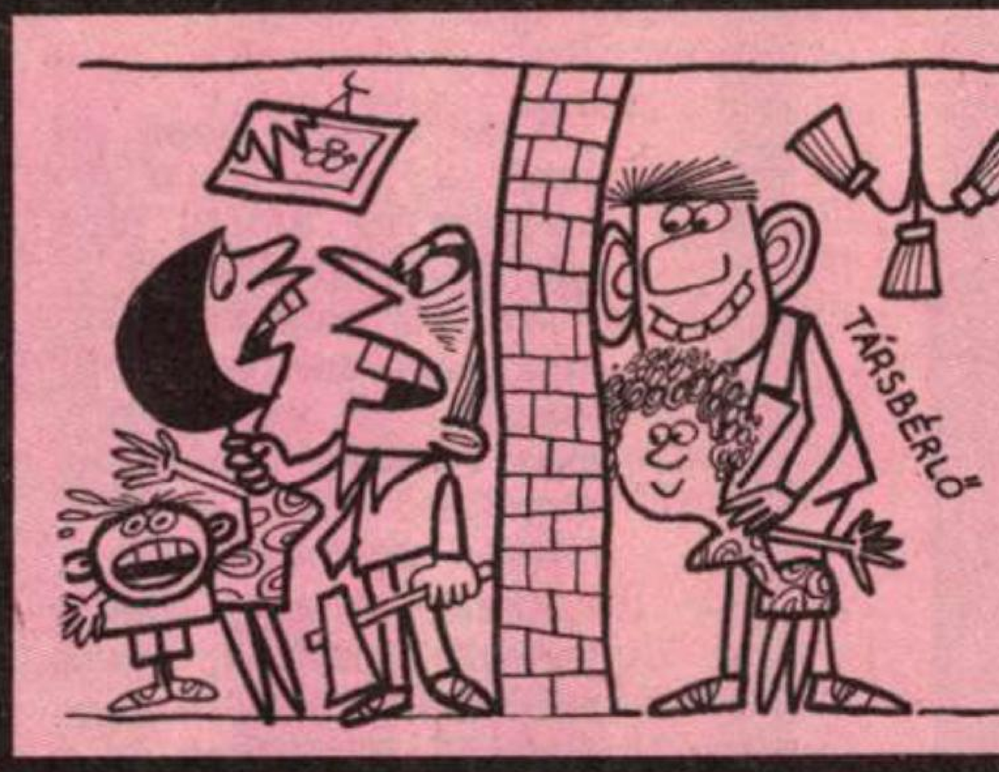
FOG-ÁTÜLTETÉS

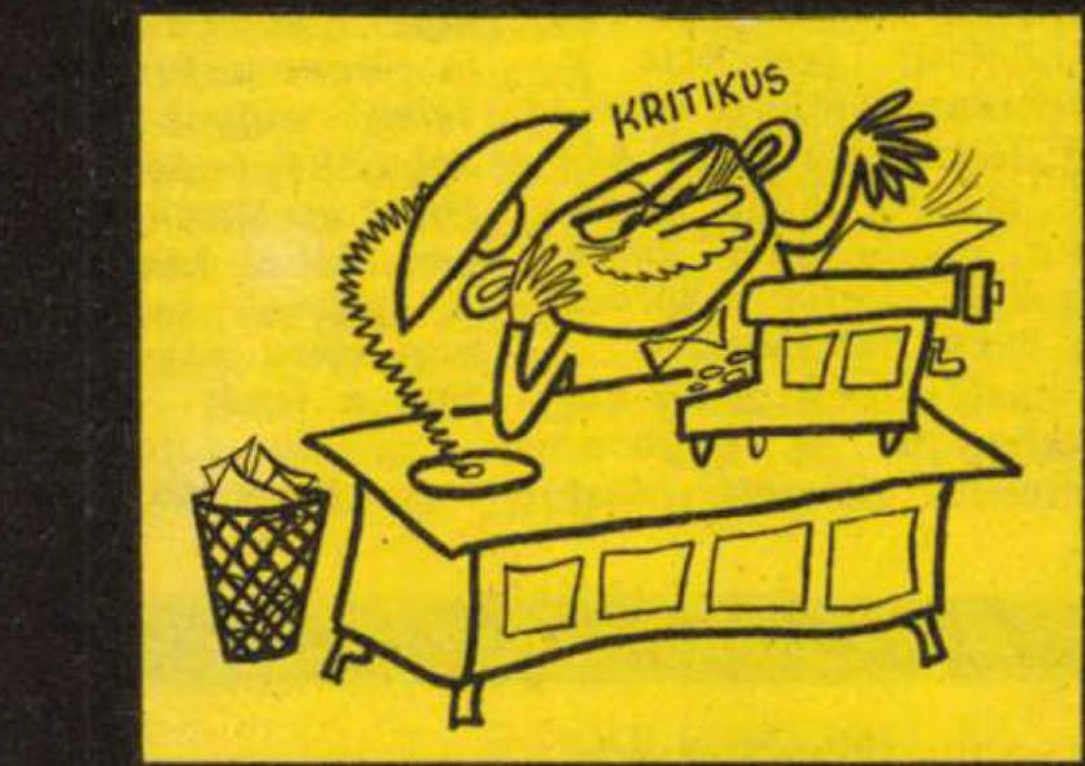
SZEM-ÁTÜLTETÉS

FÜL-ÁTÜLTETÉS

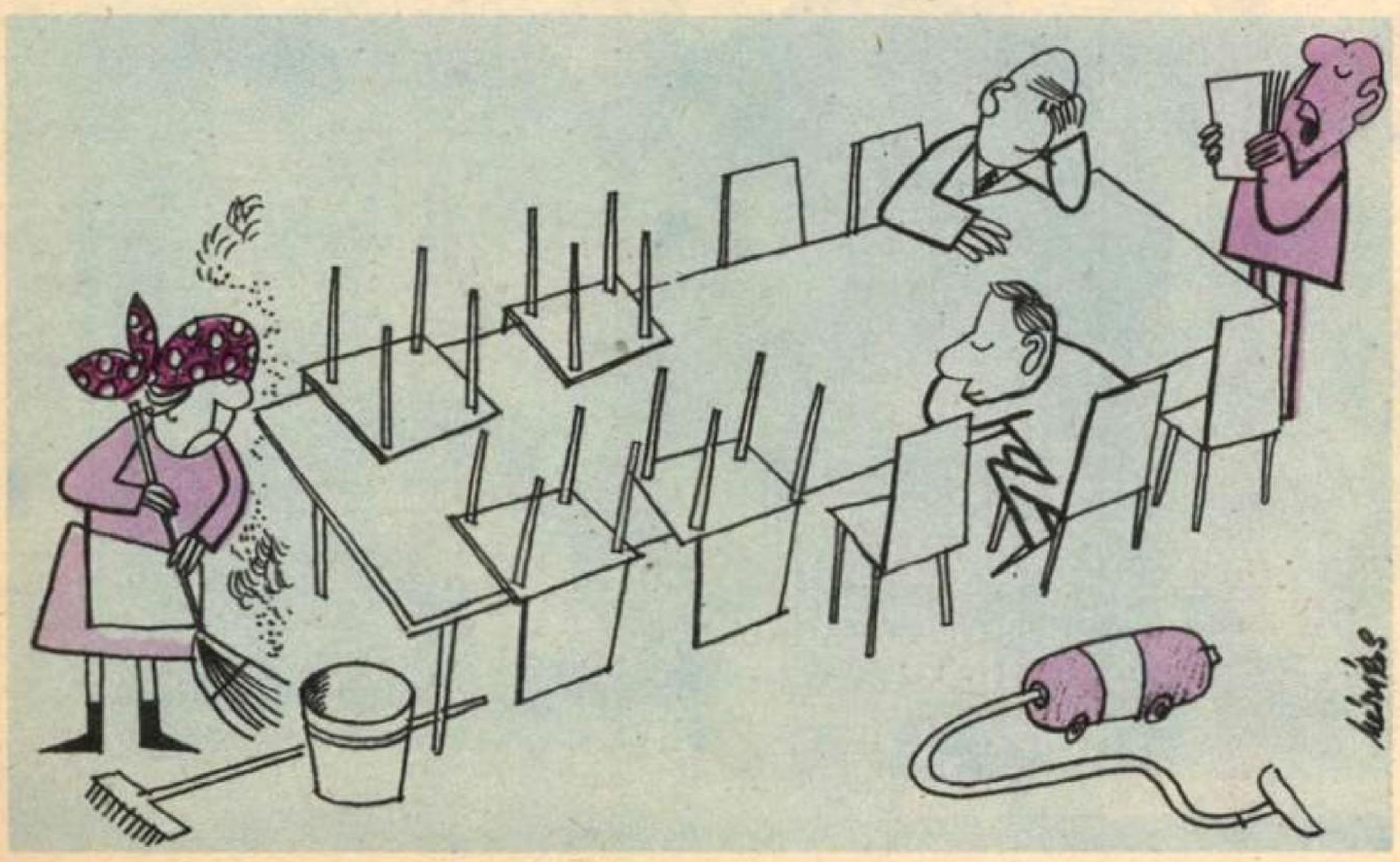

EPE-ÁTÜLTETÉS

NYELV-ÁTÜLTETÉS

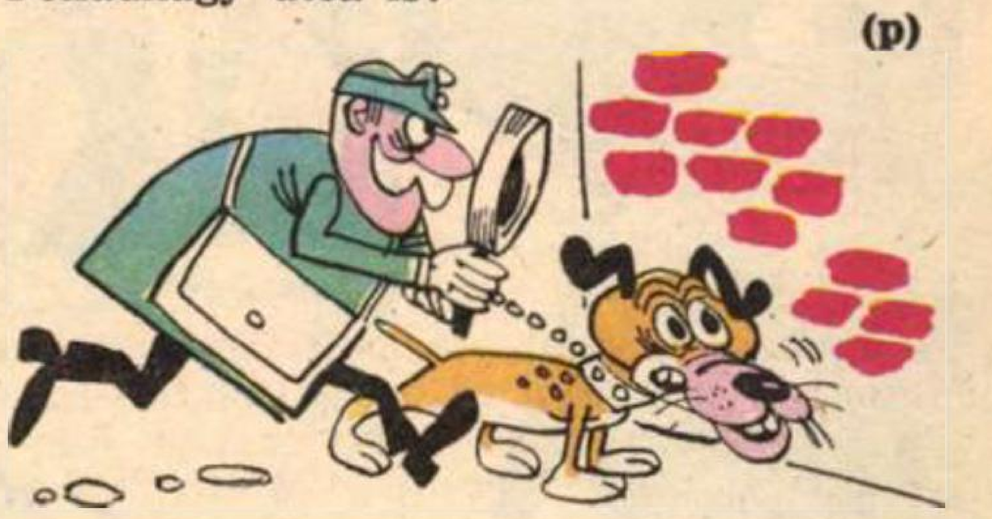
HOSSZÚ ÉRTEKEZLET
– Rátérve felszólalásom lényegére...

TIZEDES UTCA

A II. kerületi Tanács beváltotta korábbi ígéretét: a Káplár utcának a Keleti Károly utca felőli magasabb részét Tizedes utcának nevezte el. Éppen ideje volt már ennek a névadásnak, mert a Káplár utca mind a Szilágyi Erzsébet fasor felől, mind pedig a Keleti Károly utca felől alaposan igénybe vette a táviratkézbesítőket, a taxisokat, a Boyszolgálatot, vagy akárcsak az egyszerű halandókat is, akik a Káplár utca egyik vagy másik házát keresték. A Káplár utcát ugyanis néhány évtizeddel ezelőtt a Ganz gyár, illetve a Klement Gottwald gyár hatalmas komplexuma kettészelte: se innen, se onnan nem lehetett végig menni rajta, legfeljebb csak keringeni körbe-körbe a gyár körül. Ha a Káplár utcában egy házat alulról kerestek, az biztosan felül volt és ha felülről keresték, bizonyára alul találták meg.

Azért tesszük közhírré ezt a csekélyke, de örvendetes hírt, hogy a II. kerületi Tanácson és a Káplár utca lakóin kívül mások is megtudják, akiket illet. Persze adhattak volna magasabb rangot is ennek a kis utcácskának: lehetett volna például Szakaszvezető utca, ha már egyszer magasabban fekszik, mint a Káplár utcának, a régi néven megmaradt, Szilágyi fasor felőli része. De reméljük, lesz még belőle Főhadnagy utca is!

(p)

RÉBUSZ

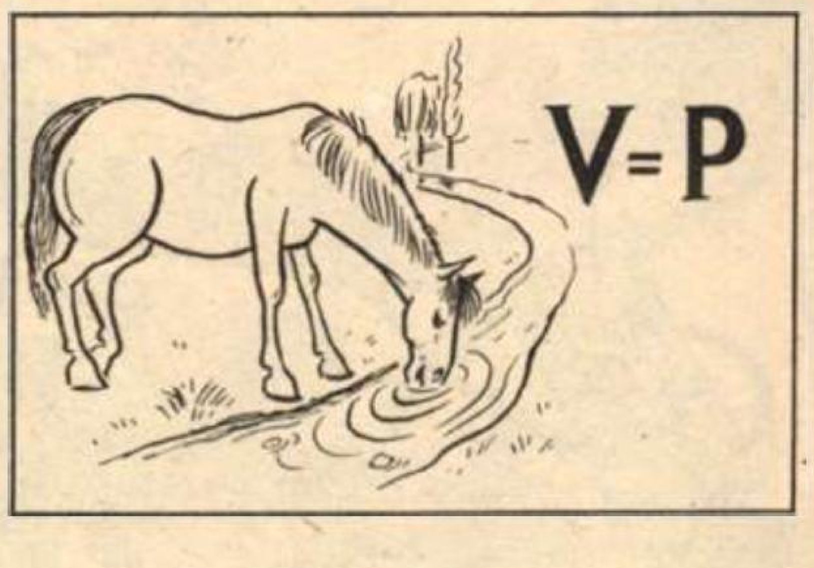
4. sz. képrejtvényünk (tudtuk előre!) ravaszabb volt a szokottnál. Megfejtése: Kényelem. (Kén y elem.) A helyes megfejtők száma ezúttal 988 volt. A három százforintost az alábbiak nyerték:

1. Nagy László, Budapest XIV., Hejő utca 24.

2. Biacs Tamás, Budapest XI., Zámori utca 12.

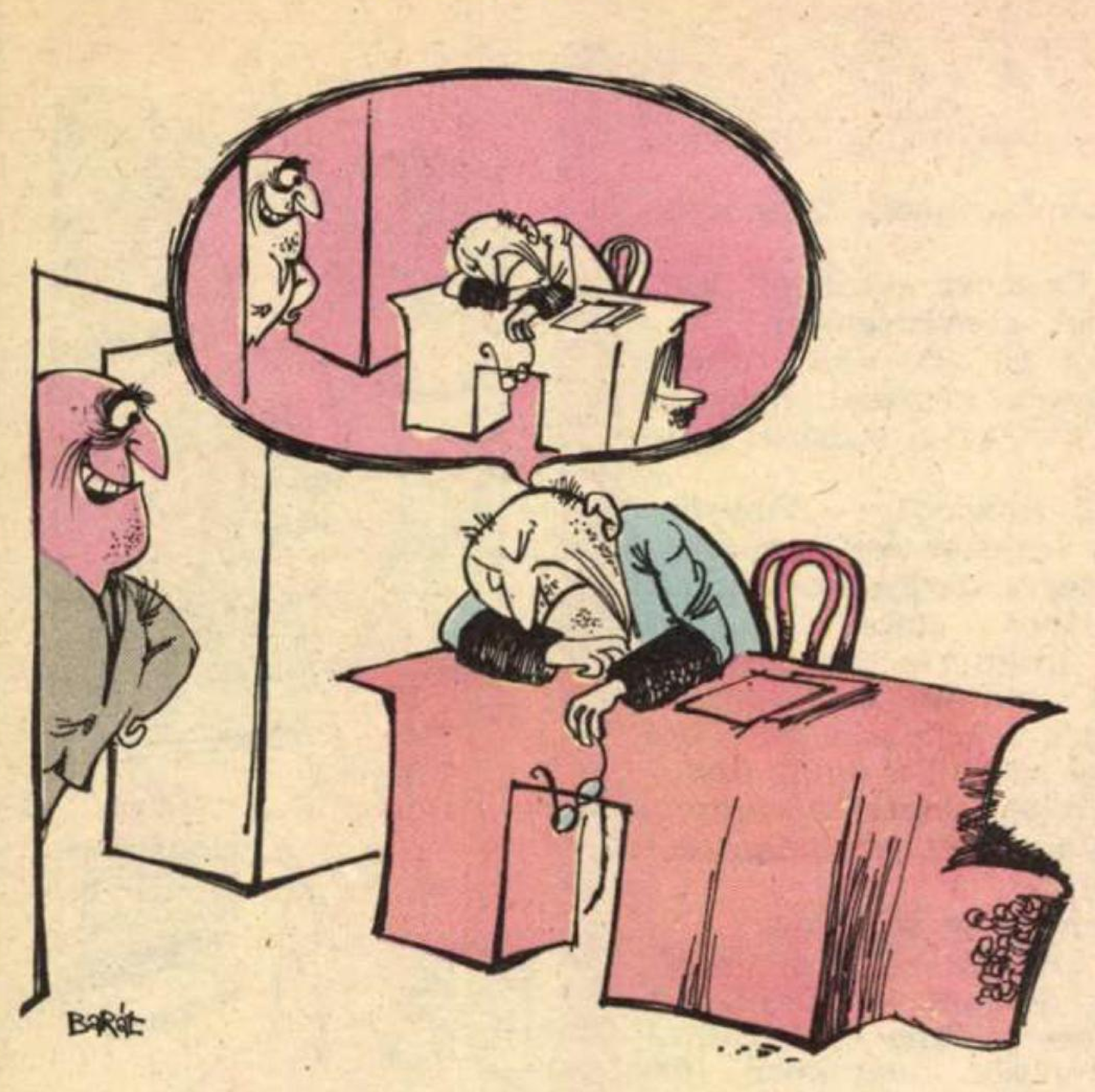
3. Török Károlyné, Polgár, Széchenyi utca 33.

6. SZ. KÉPREJTVÉNYÜNK

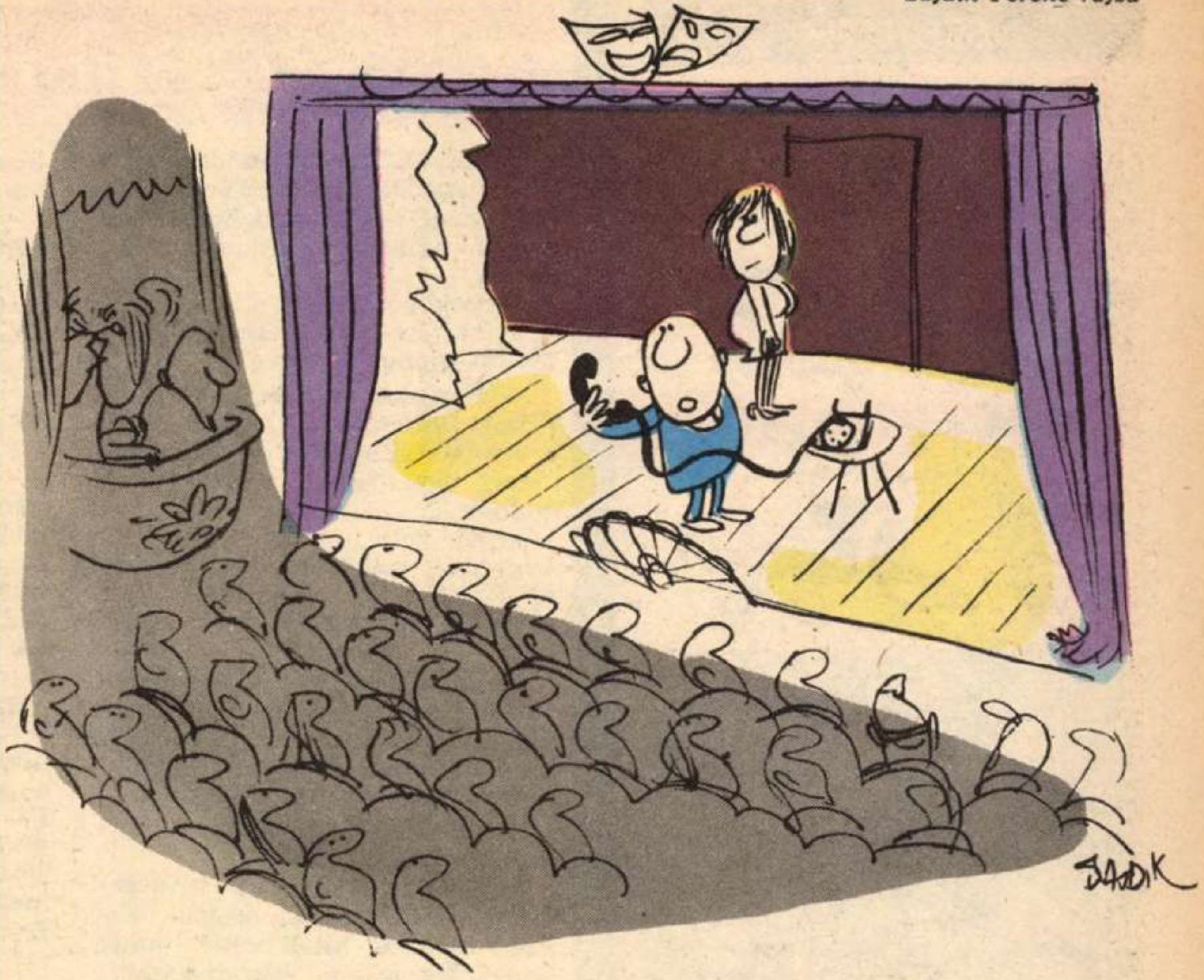
Azok között, akik a fenti képrejtvényt helyesen fejtik meg, három díjat sorsolunk ki: három darab százforintos bankjegyet. A megfejtést legkésőbb február 16-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VII., Gyulai Pál utca 14.

LIDÉRCÁLOM

VÁRATLAN FORDULAT

Sajdik Ferenc rajza

– Valami Kovács Jenőt keresnek...

segédüzemek

A szavam is elállt a csodálkozástól, amikor beléptem a „Rügyfakadás" Mezőgazdasági Termelőszövetkezet kapuján és körülpillantottam.

Mintha a Csepeli Vas- és Fémművekbe érkeztem volna!

Széles, gránitköves utak, hatalmas üzemcsarnokok, hegymagas gyárkémények, itt egy öntöde, amott egy hengermű, fürge villamostargoncák cikáznak, csattogó-surrogó gépzaj, tülkölés, gőzsüvöltés mindenünnen...

Megkerestem az irodaházat, bekopogtam, benyitottam az „Elnök" feliratú ajtón. Üdvözlésemre javakorabeli, testes, kerekarcú, csizmás férfi állt fel az asztal mögül.

— Export? Import? — kérdezte nyájasan.

— Csak riport — feleltem, bemutatkoztam, aztán az ablakhoz léptem, kimutattam. — Tessék már megmondani, elnök elvtárs, mik ezek itten?

— Hát mik volnának?! Ezek a Rügyfakadás téesz segédüzemei. Hatósági engedéllyel. Talán valami szava van ellenük?

— Már hogy volna?! Csak mintha egy kicsit sokan lennének, mintha egy kicsit nagyok lennének?

— Hát — pödörte meg a bajszát elégedetten —, gyarapodunk, fejlődünk. De messziről is indultunk, míg ide elértünk!

— Mondana erről valamit?

Komótosan pipára gyújtott.

— A tagságot foglalkoztatni kell télen is. A megélhetőség miatt. Tésztagyúró és zöldségsavanyító segédüzemmel kezdtük, de hát az csak pár asszonynak, lánynak adott munkát, a hasznot meg elvitte a pesti dobozgyár és az üveggyár. Mit tehettünk, összehoztunk egy dobozgyártó és egy üveggyártó segédüzemet. Ezekkel meg az volt a bibi, hogy túl nagyra méreteztük őket, muszáj volt valami vegyi segédüzemet is felállítani, ahol túróból díszgombot, erdei hulladékokból pedig üdítő italokat készítettünk, hogy a sok doboz, meg a sok palack pocsékba ne menjen. Igen ám, de ménkű sok pénzt vitt el a fuvarköltség is. Ezért innen-onnan összekapartunk néhány masinát, építőanyagot, miegymást, tető alá hoztunk egy teherautógyártó segédüzemet, meg az ehhez szükséges mellék segédüzemeket és így tovább.

— Hány segédüzemük van jelenleg?

— A fene se győzi számolni őket. Persze, gond is van velük jócskán!

— Miféle gondok?

— Például most nagy rimánkodásra átvállaltunk a Speciális Mérőműszerek Gyárától egy bérmunkát, merthogy nekik nincsenek olyan programvezérlésű szerszámgépeik, mint nekünk a computergyártó segédüzemünkben, meg olyan belevaló szakemberekkel sem rendelkeznek, mint mi. Szóval átvállaltuk tőlük, segítünk mi a szegény fejletlen városi iparon, ahol csak tudunk.

— Ha jól értettem, a munkaerővel nincs problémájuk?

— Dehogyis nincs! A válogatás. Tódulna ide Pestről minden kósza lélek, merthogy nálunk sokkal több a kereset. De mi sem estünk a fejünk lágyára! Kiszemeljük a javát, a többinek fel is út, le is út!

— Még egy utolsó kérdésem volna, elnök elvtárs. A Rügyfakadás téeszben hányan dolgoznak a segédüzemekben és hányan a mezőgazdaságban?

— Hát — mondta elgondolkozva —, az arány talán egy cseppet eltolódott mostanában. Nyolcszáznegyvenhárom főt foglalkoztatunk a segédüzemekben, a segédlaboratóriumokban, és ezeknek a segédadminisztrációjában, a mezőgazdaságban pedig a Suta Balog Béni dolgozik a nyolctagú családjával. A gyerekek sertést és baromfit tenyésztenek a segédüzemi konyha számára. Az öreg Béni meg a felesége elmatat a kertészetben, hogy virággal fogadhassuk azokat, akik a felső szervektől ide látogatnak.

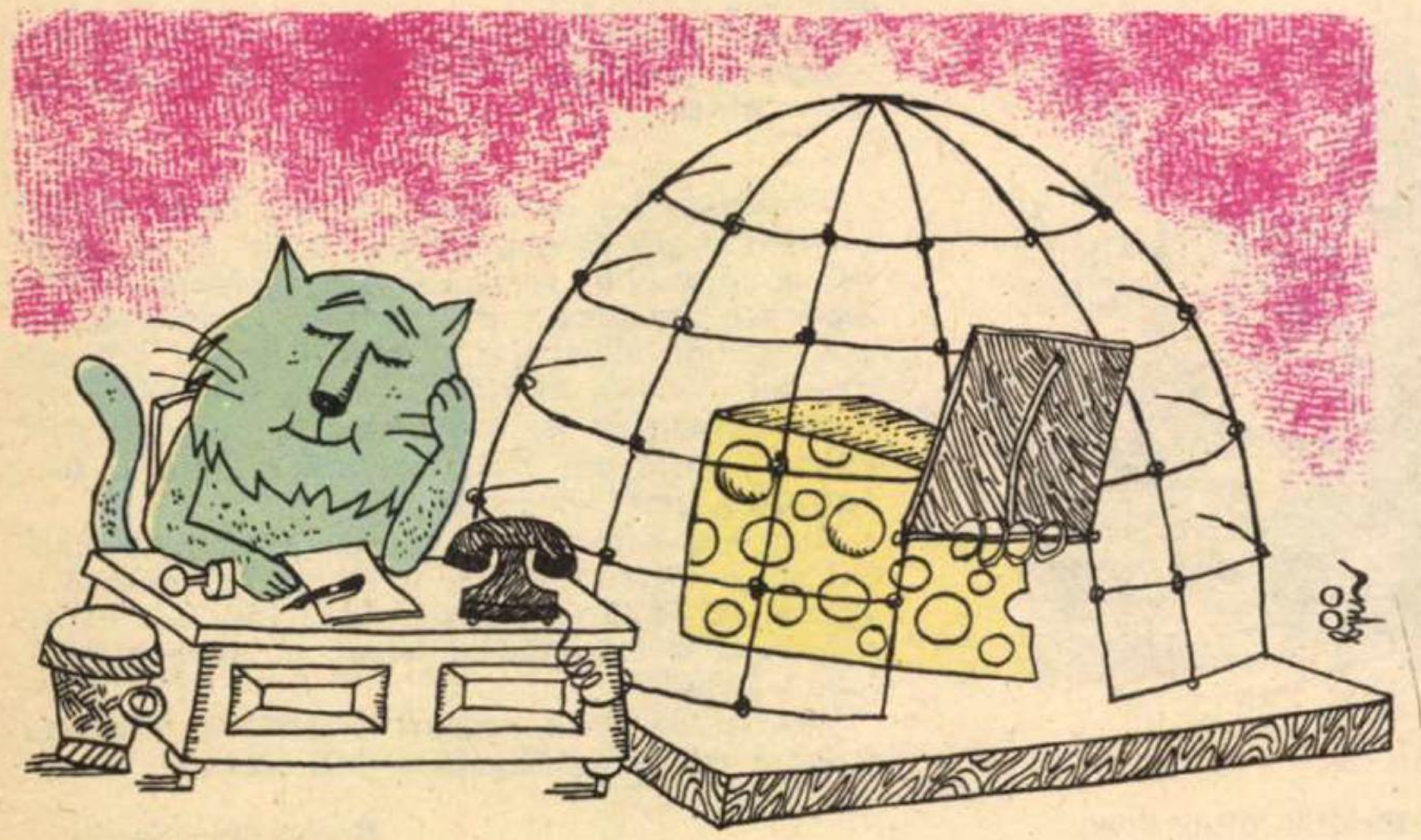
Zsebrevágtam noteszomat, a golyóstollamat, megköszöntem a tájékoztatást.

A téesz-elnök kezet nyújtott, kikísért a folyosóra.

— Legyen máskor is szerencsénk! — kiáltotta utánam. — Ha csaptelepre, bukósisakra, szétszedhető víkendházra, horizontális marógépre, portáldarura, finomoptikai cikkekre lenne valamikor szüksége, forduljon hozzánk bizalommal. Nagyobb építkezést is felvállalunk. Esetleg még cirokseprűt is kaphat!

Kürti András

ADMINISZTRÁCIÓ

SZERELEM

VÉRSZEMET KAPTAM

A kiszolgálás új módszereiről és a vásárlók ajnározásáról szóló 72. újságcikk fölött kókadoztam éppen, amikor váratlanul csöngettek.

Fehérköpenyes úr állt az ajtóban, karján ínyencségekkel telezsúfolt ajándékkosár.

— Harinkai vagyok, a 65017-es Közért vezetője — csapta össze a bokáját látogatóm. — Engedelmével, egy kéréssel alkalmatlankodnék...

— Ki vele! — förmedtem rá kegyesen, miközben unottan elnyúltam a heverőn. Az üzletvezető feszes vigyázzban folytatta:

— Dolgozóink és a magam nevében tisztelettel esedezem: vásároljon minálunk! Amennyiben rendelkezésére állhatunk, bátorkodnék előadni ajánlatunkat.

Türelmetlen mozdulatot tettem, de közbevágott.

— A készpénz minket nem érdekel. Pillanatnyilag csupán tízezer forintos hitelkeretet tudok önnek biztosítani, viszont a számlát uraságod akkor egyenlíti ki, amikor óhajtja. Rendelései fölvételéhez külön telefonvonalat és ételliftet létesítünk; ön csak leszól, és mi máris röpítjük föl, amit csak óhajt. Banánt, narancsot, libamáját, sertéshájat, névre hizlalt borjúvesét...

— Jójó, ezt már hallottuk, jóember — legyintettem, szórakozott pillantást vetve az ajándékkosárra.

— Méltóztassék megízlelni szerény kóstolónkat — ugrott szolgálatkészen a fehérköpenyes. — Füstölt libamell, jégbe hűtött barna ser, aranysárga házi vaj, datolya... Ezt a köcsög tejet is fölhoztam, de csak óvatosan tessék fogyasztani, mert túl magas a zsírtartalma, megárthat az a sok föle... Megtisztelne, ha elfogadná barátságunk zálogául, és ha nem veti meg, ezzel iszunk áldomást! — húzott elő egy üveg négyputtonyos tokaji aszút.

Ebben a pillanatban újra csöngettek. Szempilláim zizzenésével utasítottam Harinkait, hogy nyisson ajtót.

— A Csemege Vállalat küldöttségének képviseletében... — somfordált be egy újabb diplomata, akkora kosárral, hogy ki kellett nyitni az ajtó másik szárnyát is.

— Csak röviden! — dünnyögtem, alig leplezve ásításomat.

A csemegés térdre ereszkedett.

— Családos ember vagyok, nagy jó uram! — emelte rám könyörgő tekintetét. — Öt porontyom várja odahaza a megváltó hírt, hogy sikerül-e öntől vásárlási ígéretet kieszközölnöm... Ne hagyja őket hasztalan reménykedni!

Intettem, hogy fölállhat.

— Ne küldjön el, hisz önnek nemes szíve van! — könyörgött a csemegés. — Íme ajánlataink! Pávanyelv-krém aszpikban, őzgerinc áfonyával, medvetalp filézve, szarvasgomba-saláta, és ha meg nem sértem, három üveg francia pezsgő. Váljék egészségére! Itt méltóztassék aláírni! — tett elém egy kutyabőrbe borított mappát a szerződéssel, melyben a Csemege Vállalat kötelezi magát, hogy táplálkozásom ügyét szocialista gondozásra átveszi.

— Hízelgő róka vagy! — vetettem oda ajkbiggyesztve, és hűvös előkelőséggel alákanyarítottam a kézjegyemet. A csemegés tapperral leitatta, az időközben betódult lelkes fotoriporterek lázas villogtatása és lelkes tapsa közepette.

Ekkor elcsukló férfizokogás zavarta meg az ünnepi perceket. Harinkai küzdött könnyeivel a sarokban, a 65017-es Közért vezetője. Rendeltem a boldogtalantól öt deka disznósajtot, majd hálálkodását elhárítva, békével elbocsátottam a küldöttségeket, majd ismét egyedül maradtam a kereskedelem megváltozott szokásaival foglalkozó cikkgyűjteményemmel.

Hozhatnák már az öt deka disznósajtomat!

Kaposy Miklós

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Kőszegi képeslap

Mikor örül a kis ember? Ha kisebbet lát magánál. Így van ezzel a kis város is: talán senki sem örült annyira Tapolca és Tiszaszederkény városi rangra emelésének, mint éppen a kőszegiek, mert ez azt jelentette, hogy most már nem ők a legutolsók a magyar városok nagyságrendi táblázatán. Sőt, van valami, amiben ők a legelsők az összes magyar városok között, ez pedig az egy főre eső műemlékek száma. Alig van ház a városban, amelyikben ne lenne ott a tábla: „Műemlék." Talán egyszerűbb volna, a sok apró tábla helyett néhány nagyot csináltatni, „Műemlék-város" felírattal, s azt a város bejáratánál kifüggeszteni.

Talán a műemlékek iránti túlságos tisztelet az oka annak is, hogy a Rákóczi Ferenc úton még a legtöbb kapu fölött a húsz év előtti „Király út" feliratú házszámtábla díszeleg. Bár az is lehet, hogy nem is túlzott hagyománytiszteletről van szó, csupán a tanács figyelmetlenségéről.

✦

Hajdanában, így mesélik, az volt a törvény a városban, hogy aki káromkodott egyet, rögvest fizetnie kellett egy dinárt. Állítólag az így öszszegyűlt pénzből állították fel a város egyik műemlék-szobrát. Ha a városi tanács felújítaná — persze, forintos alapon — ezt a régi törvényt, csinos kis összeggel megnőne a városfejlesztési alap. Mert a Ságvári, a Bajcsy-Zsilinszky, a Kálvária és több más utca kátyúiban botladozó emberek száját gyakorta elhagyja egy-egy „adta-teremtette!" (Hogy finoman fejezzük ki magunkat...)

TÉLEN SZÜNETEL AZ IDEGENFORGALOM

— Azelőtt legalább törökök jártak erre...

A városi tanács persze nagyon jól tudja, hogy ezeknek az utaknak a kiépítése, illetve felújítása már időszerű lenne, csakúgy mint a Liszt Ferenc utcában a gyalogjárda megcsináltatása, vagy egy vízlevezető övárok megépíttetése. Dehát ők is csak addig nyújtózhatnak, ameddig a pénzügyi takaró ér. Ehhez pedig egyelőre, stílszerű, műemlék-nyelven szólva: se pénz, se posztó...

Illetve posztó még csak lenne, mert van egy világhírű posztógyáruk. Pénzgyáruk, sajnos, viszont nincs.

✦

Nemeskürthy Istvánnak néhány évvel ezelőtt megjelent „Ez történt Mohács után" című könyve, a józanabb, reálisabb történelemszemlélet jegyében igyekezett szétfoszlatni jó néhány hamis illúziót. Kicibálta glóriás nemzeti hőseink sorából Jurisics Miklóst, Kőszeg várának egykori kapitányát is, rábizonyítva, hogy kisstílű kalmár, kalandor volt, méltatlan arra a piedesztálra, amelyen eddig állt.

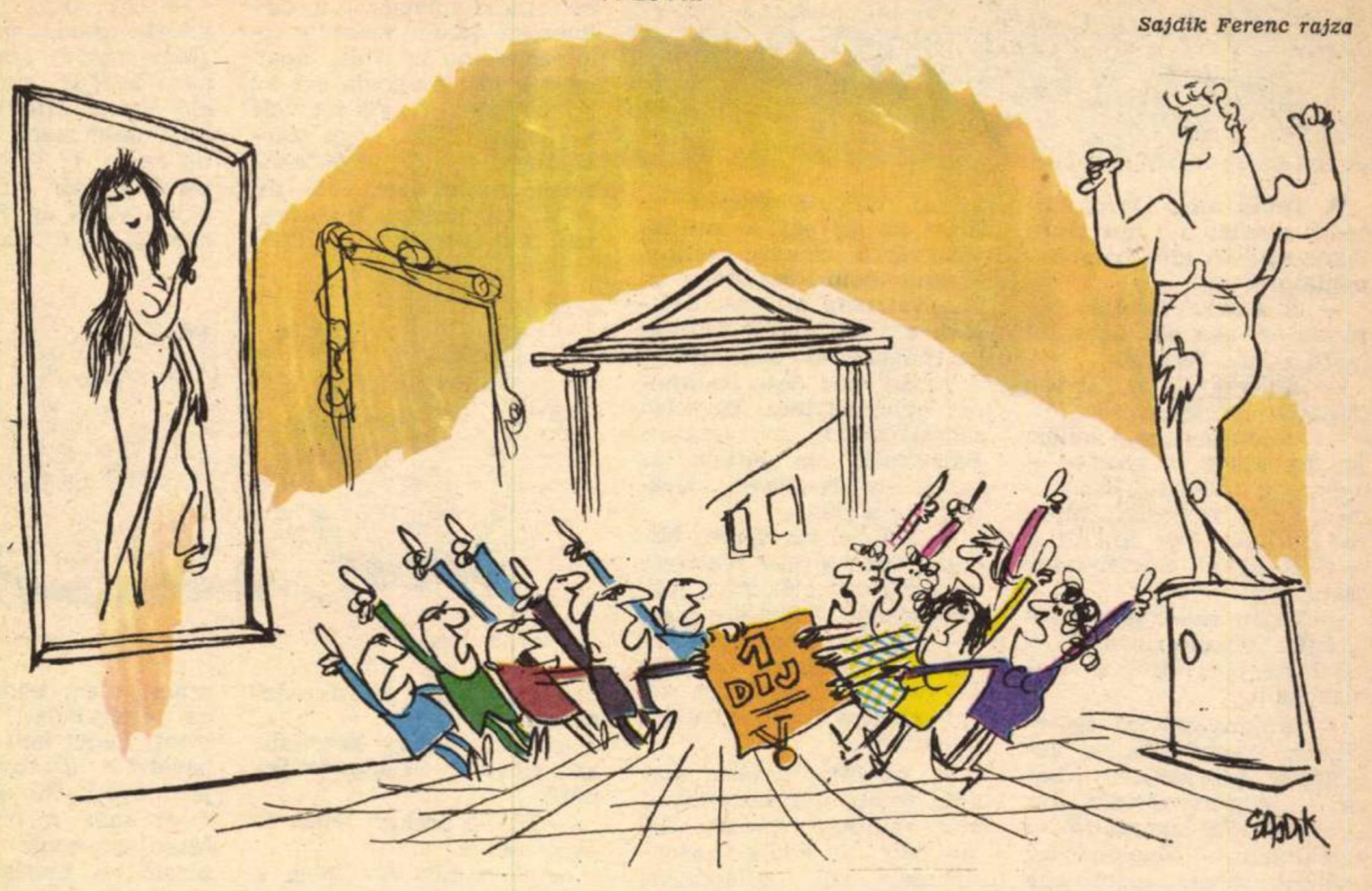
Ám, úgy látszik, Jurisics nemcsak a törökökkel, de a történészekkel is dacol: kultusza Kőszegen ép és töretlen, róla nevezték el a várat, a főteret, a művelődési házat, de még a kézilabda kupát is...

Önkritikusabban reagált viszont a bírálatra maga a vár. Megsüllyedt a déli szárnya.

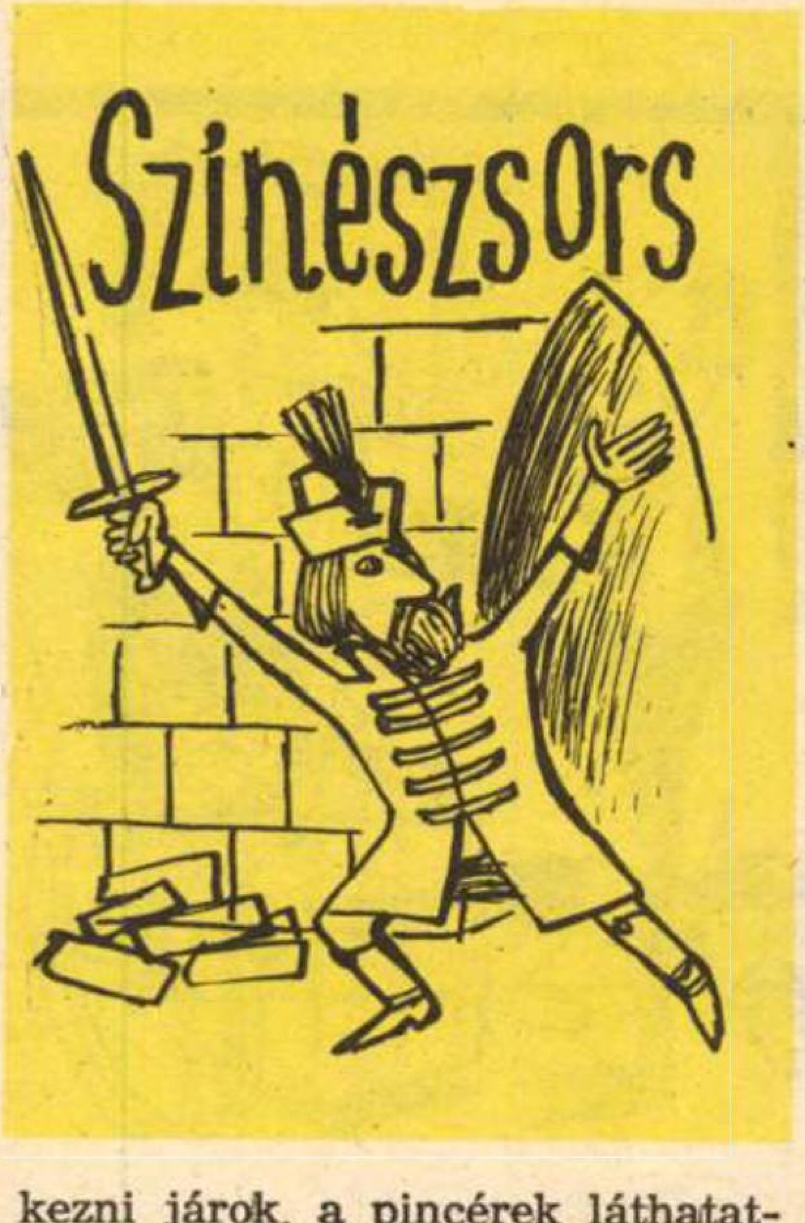
Radványi—Sajdik

A ZSŰRI

Sajdik Ferenc rajza

Színészsors

Kitűnő színművész barátommal találkoztam a minap, előadás után. Lehorgasztott fővel ült egy étterem asztalánál, a cigaretta idegesen remegett ujjai között. Száz méterről felismerhető minden színészen, hogyha a szerepeivel kapcsolatos gondolatok gyötrik. Mindjárt meg is kérdeztem:

— Mi baj volt az előadáson?

Rámnézett és azt mondta:

— Meghaltam. Mint színész, hónapokra meghaltam. Ma estétől, ki tudja meddig. És csak magamnak köszönhetem.

— Mondd el, mi történt — biztattam —, és majd én eldöntöm, hogy csakugyan meghaltál-e?

— Jó — mondta —, hallgass meg. Néhány héttel ezelőtt elvállaltam egy szerepet egy reklámfilmben. Nem szoktam ilyesmit vállalni, tudod, igaz, hogy nem is igen kértek még fel rá. Most felkértek és én elvállaltam, éppen volt egy üres délelőttöm, nem érdekes. Szóval a filmben Zrínyi Miklóst alakítom, ott állok a várkapuban, maroknyi vitézeim élén, kirohanásra készen. Ekkor azonban figyelmeztetően felemelem a mutatóujjam, harcosaimra kacsintok s így szólok hozzájuk: *„Okos ember nem tart pénzt a zsebében. Kirohanás előtt helyezzük pénzünket takarékba!”* És egy zacskó aranyat húzok ki a zsebemből, és a várfal tövében meghúzódó OTP-fiók ablakához lépek.

— Szóval ezt a szerepet vállaltam én el — folytatta lehorgasztott fővel kitűnő színész barátom —, néhány napja mindenütt látható, mozikban, tévében, talán neked is volt már szerencséd hozzá.

— Még nem volt — mondtam neki —, de biztos lesz.

— Biztos! — kiáltotta ő keserűen — biztos, mert ezzel aztán befutottam! Ezzel a hirdetéssel akkora sikerem volt, hogy az utcán kiáltanak rám ismerős-ismeretlenek. A vendéglőben hová étkezni járok, a pincérek láthatatlan, kivont karddal fogadnak, mint vitézeim, s amikor vásárolok a Közértben, megkérdik, hogy arannyal fizetek-e? Mindezt elviseltem volna, hanem ma este!

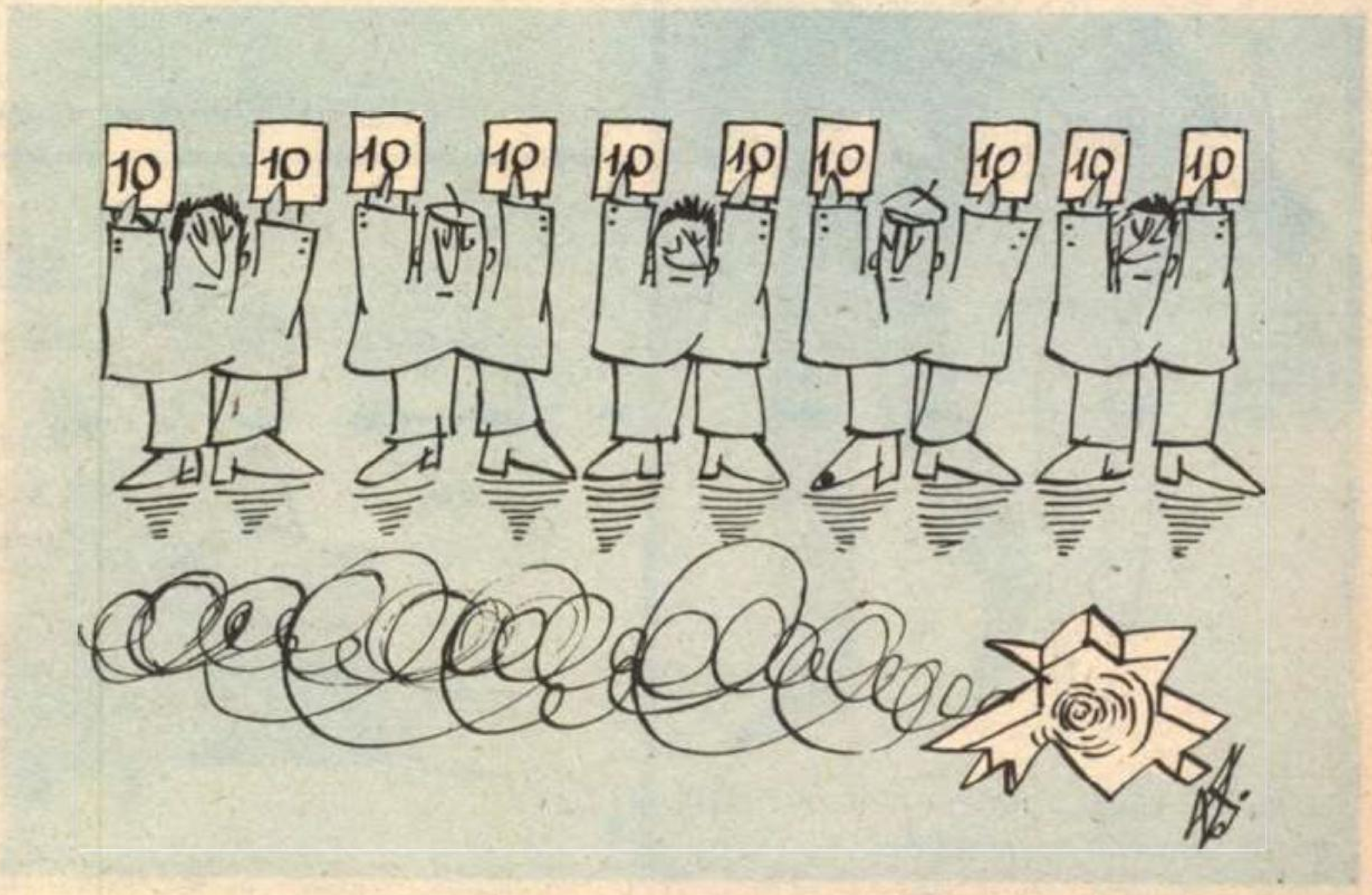
— Mondd hát!

— Színházi premierünk volt, s én életem egyik legszebb szerepét kaptam a darabban. Hiszen tudod. És amikor beléptem a színpadra, rongyosan, az éhezés és a nyomor bélyegével arcomon, a nézőtéren valaki félhangosan így szólt: *„Okos ember. Nem tart pénzt a zsebében!”* Képzeld el! Az egész színházban derültség futott végig, többen pisszegtek, de hiába, ami megtörtént, az megtörtént. Ilonka, akivel a színpadon álltam, tudod, milyen röhögős, hátat fordított a közönségnek, hogy ne lássák, majd megfulladt a visszafojtott kacagástól. Amikor pedig, szerepem szerint tragikus búcsút veszek tőle, s szinte menekülésszerűen távozom, az ismeretlen bitang a nézőtéren megint így szólt: *„Most siet az OTP-be!”* Érted már, hogy meghaltam?

— Vigasztalódj — tettem a vállára a kezem. — Mindenkinek megvan a maga keresztje. Nem maradsz magadra. Állítólag már készül egy reklámfilm, melyre kiváló Hamlet-alakítónkat kérik fel. Hamlet-jelmezben, kezében lottócédulákkal, így szólal majd meg: *„Venni vagy nem venni, ez itt a kérdés...”*

Somogyi Pál

PRODUKCIÓ

VILÁGSZÁM

A Tapló utca 114/c, második emelet 5 szám alatti lakás ajtaján idős bácsi kopogtatott:

— A házmegbízottat keresem — mondta az ajtót nyitó szikár férfinak.

— Én vagyok az. Miben állhatok rendelkezésére?

— Ha megengedi, leülök. Az az átkozott reuma — nyögte a látogató. Kényelmesen elhelyezkedett, pipára gyújtott, úgy folytatta: — Két évvel ezelőtt nagy csapás ért.

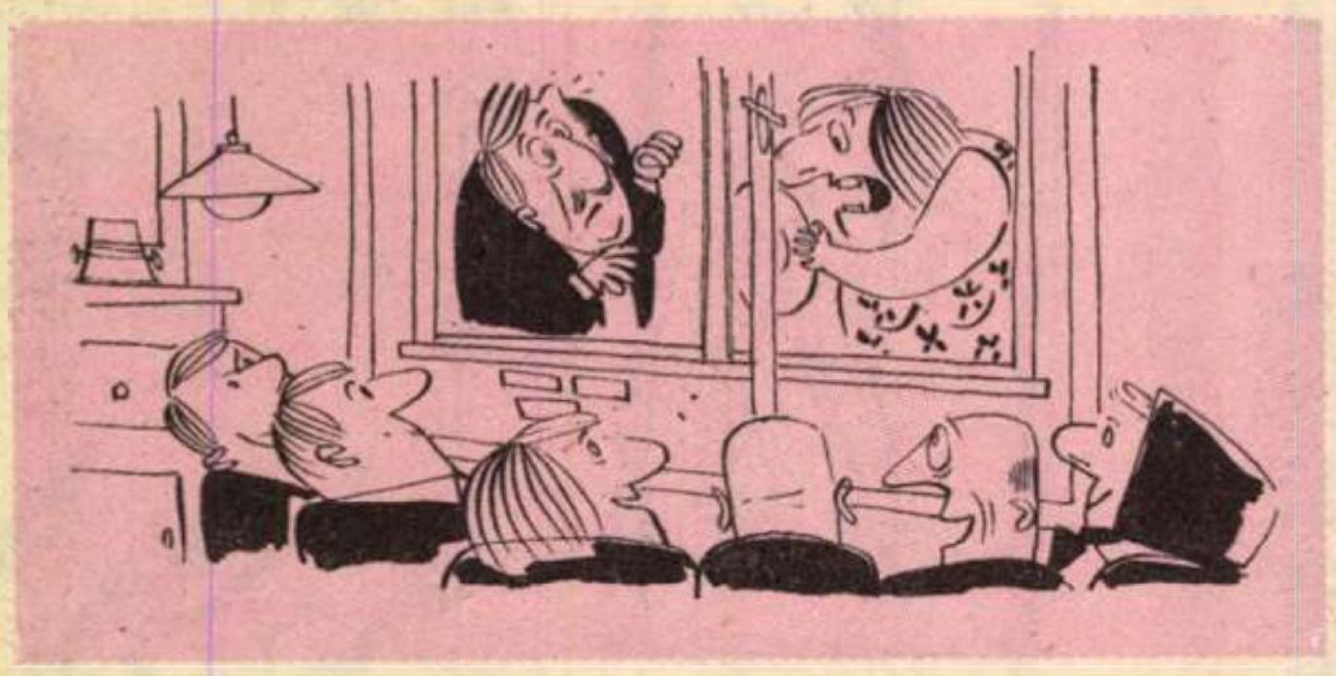
— Talán elvesztette a feleségét, hozzátartozóit? — kérdezte részvéttel a házmegbízott.

— Mindnyájan jó egészségnek örvendenek, — kopogta le a kredencen a bácsi. — Más baj történt. Két évvel ezelőtt lebontották a városligeti Nagycirkuszt anélkül, hogy ezzel egy időben hozzákezdtek volna az új cirkusz építéséhez. Most itt áll egy kétmilliós világváros cirkusz nélkül. Megmondom őszintén, én könyvet nem olvasok. Utoljára a Pesti Napló 1910-es kalendáriumát lapozgattam. A mozit még Asta Nielsennél abbahagytam. Egyetlen szórakozásom a cirkusz. Barnumék óta láttam az összes világszámot. Kezdem az elején...

— Fejezze be, kérem. Minek a sok szöveg? Bizonyára a ma esti előadásra jött. Tessék egy 14 forintos jegy.

— Nagyon köszönöm. Ha szabad kérdeznem, mi adta az ötletet, hogy cirkuszt nyissanak a Tapló utca 114/c-ben?

— Az ötlet kínálta magát. A cirkusz házunkban már mintegy három éve működik, de eddig ingyencirkusz volt. Mladonácz Béláéknál, az I. emelet 19-ben mindennaposok a cirkuszok. Az én szerény elképzelésem az volt, hogy tegyük gazdaságossá ezt az intézményt. Vagyis az volt a perspektívám, hogy szervezzünk fizető nézőközönséget. Amíg nem épül fel az új nagycirkusz Budapesten, mi mérsékelt belépődíjért kitűnő szórakozást nyújtunk.

— Hány órakor kezdődik az előadás Mladonáczéknál?

— Nyolc órakor, tehát öt perc múlva.

— S mikor van vége a műsornak?

— Az attól függ, hogy melyik számot csinálják. A „Már megint részegen kell hazajönnöd?" című produkció olykor éjfélig is eltart. A „Feláldoztam érted a fiatalságom, te ló!" című mutatvány már tizenegy óra körül véget ér. Sajnos, közönségszervezőnk egyelőre nincs, ezért eddig szerény az érdeklődés a műsor iránt. Pedig kell a pénz. A bevétel a ház szociális alapját növeli. De azt hiszem, most már mennünk kell. Mindjárt nyolc óra. Lekísérem — tessékelte maga előtt a házmegbízott a nagyérdemű közönséget. Az első emelet 4. szám alatt, szemközt Mladonáczék lakásával, már húsz-huszonkét ember szorongott a konyhában. Ki sámlin ült, ki konyhaszéken. A konyhaablakon keresztül remek kilátás nyílott a folyosó másik oldalán elterülő lakásra. Pontosan nyolc óra volt. Mladonáczéknál hatalmas csörömpölés hallatszott. Felgyúltak a fények s felhangzott Mladonáczné sikító hangja:

— Már megint elittad az utolsó fillérig a fizetésed, te gazember?!

— Ne macerálj anyuskám, mert odadobok valamit, — dünnyögte egy bariton.

— Te dobsz ide valamit? Hát idefigyelj...

A publikum kényelmetlen ülőhelyén is elégedetten dőlt hátra. A házmegbízott jókedvűen dörzsölte kezét:

— Kezdődik a cirkusz...

Galambos Szilveszter

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Prepatics és Prepaticsné igen rendes emberek voltak és gondos nevelésben részesítették Ervin nevű fiúkat. Elképzelhető ezek után a megrőkönyödésük, amikor egy napon az ifjú Ervin bejelentette nekik, hogy egy enyhén szólva kétes hírű nőt vett feleségül.

— Hogy tehettél velünk ilyent? — siránkozott az édesanyja, mire Ervin így válaszolt:

— Tudod, anyám, ez a nő olyan szép, hogy akkor is elvettem volna, ha egy vasa se lenne, és olyan gazdag, hogy akkor is elvettem volna, ha olyan csúnya lenne, mint az éjszaka.

*

Egy jogszigorló a házasságjogból vizsgázik, de a legprimitívebb kérdésre sem tud megfelelni. A tanár mindenáron segíteni akar rajta s ezért a következő gyerekes kérdést teszi fel:

— Nézze kérem, tegyük fel, hogy a menyasszonya és ön hivatalosan el vannak jegyezve, és én egy fél órával a házasságkötés előtt elcsábítom a maga menyasszonyát. Házasságtörés ez!

— Igen.

— Jaj, kérem, hogyan lehet ez házasságtörés, hiszen maga akkor még nem nős?

— De a tanár úr igen.

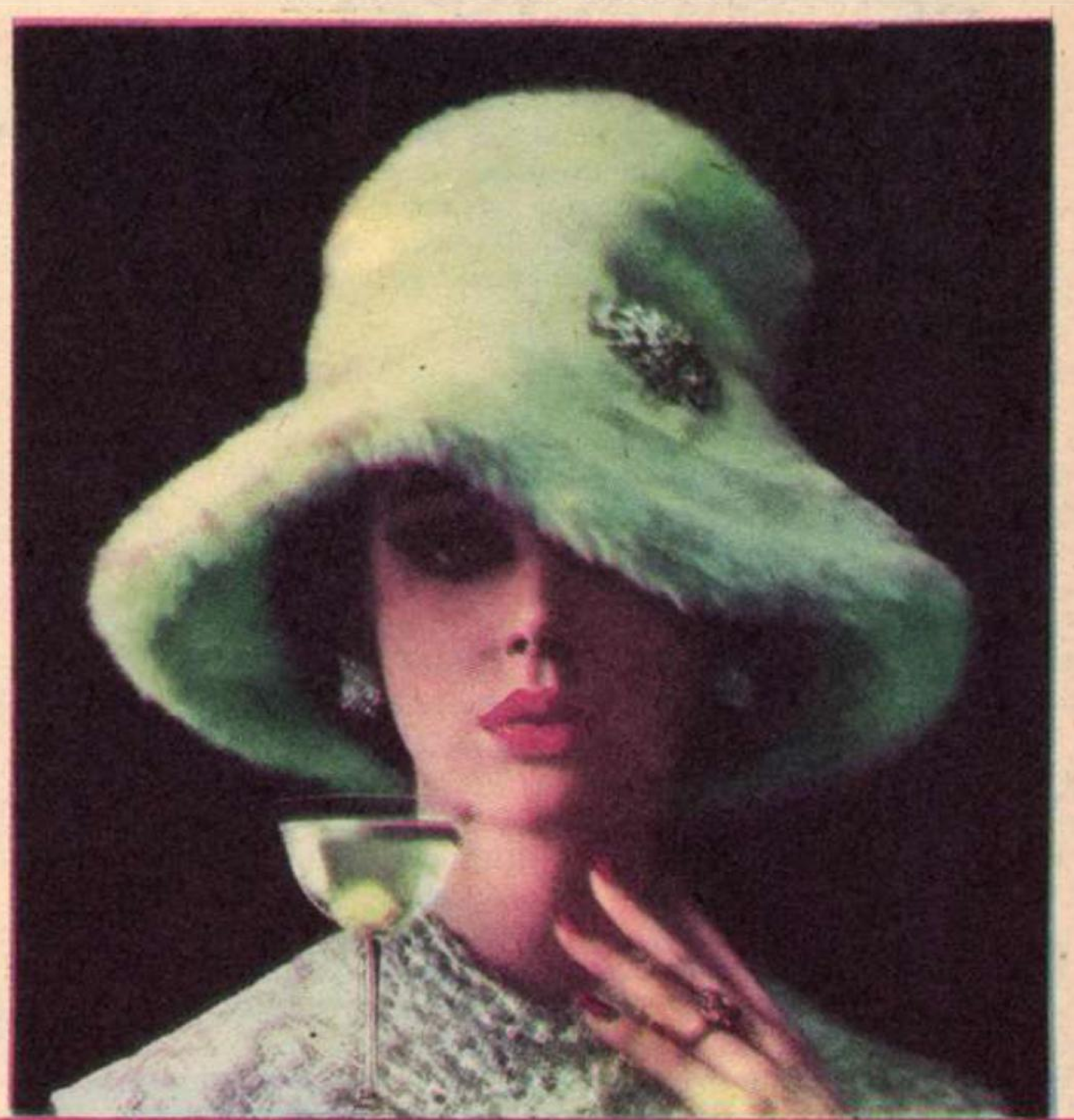

Idén Párizsban kiment a divatból az orr, hogy ezáltal is csökkentsék az influenza-járvány veszélyét!

Egy élelmes philadelphiai üzletember nemrég narancsízű kesztyűket hozott forgalomba.

AZ EGYIK SZEM PIHENTETÉSE

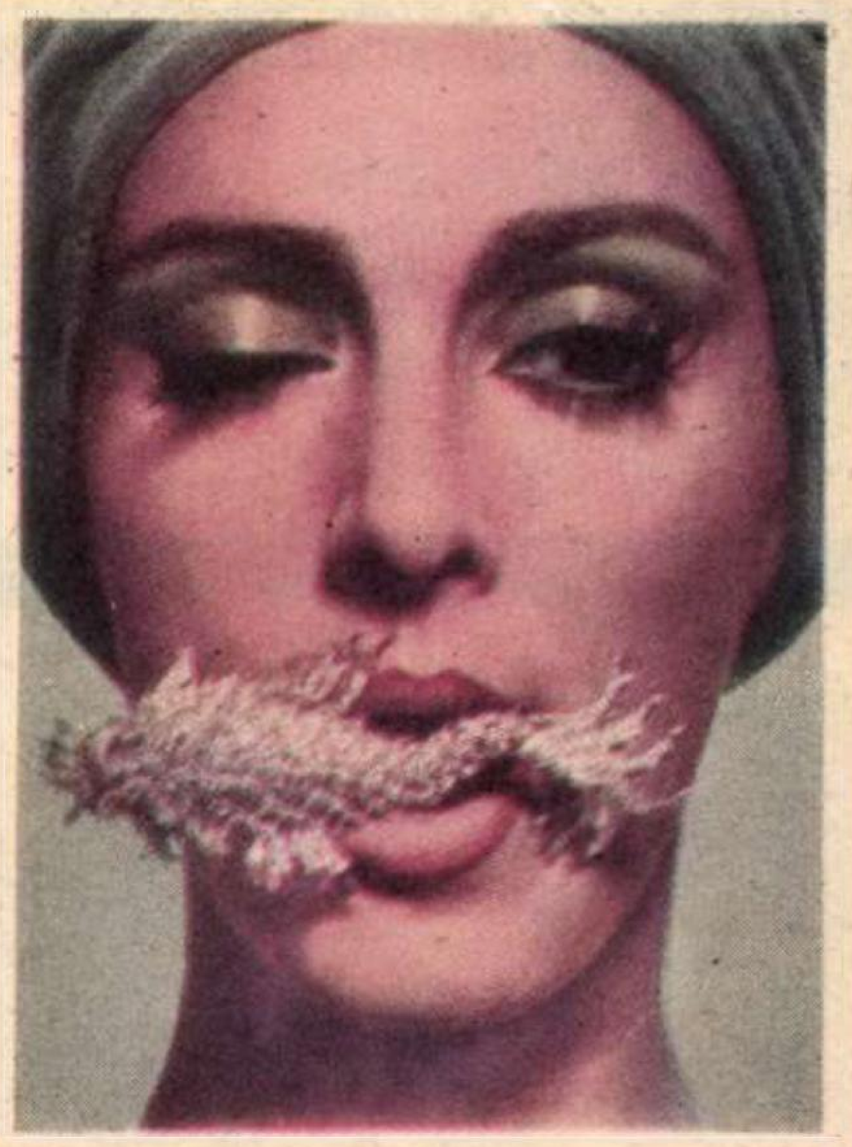

OP-ART PIZSAMA

Lefekvés után öt percig mereven kell nézni és az elalvás garantálva . . .

DIÉTÁS BROSS

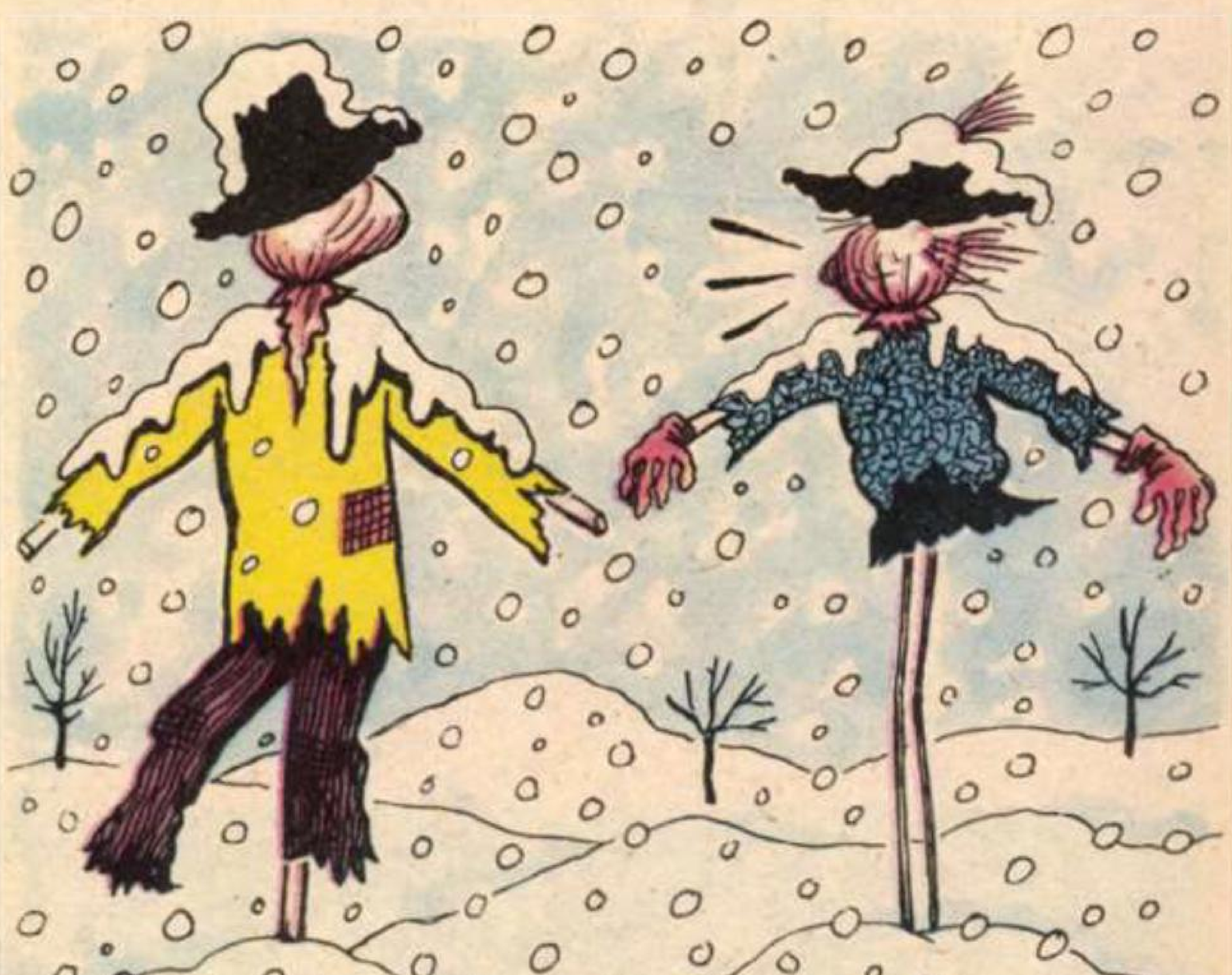

Mivel a nemesfém és a drágakő nem hizlal, fogyókúrához használják. Azonkívül a hiányzó fogak helyét is előnyösen eltakarja.

TÉLI FUTBALL MAGYARORSZÁGON

TÉL A MEZŐN

– A fene ezt a miniszoknyát! Úgy fázom! . . .

MIT SZÓL HOZZÁ?

A közelmúltban egy amerikai B—52-es bombázó gép négy hidrogénbombával Grönland közelében a tengerbe zuhant. Az amerikai hadügyminisztérium nyilatkozata szerint a hidrogénbombák teljesen ártalmatlanok, robbanás veszélye nem fenyeget.

•

Ezzel kapcsolatban alkalmunk volt beszélgetést folytatni az egyik hidrogénbombával, amely valóban teljesen ártalmatlan benyomást keltett bennünk. Kék szemű, szőke hajú volt, a hajában fehér szalag. Amikor megkérdeztük, mit szól az amerikai hadügyminisztérium nyilatkozatához, égnek emelte szemét és így rebegte:

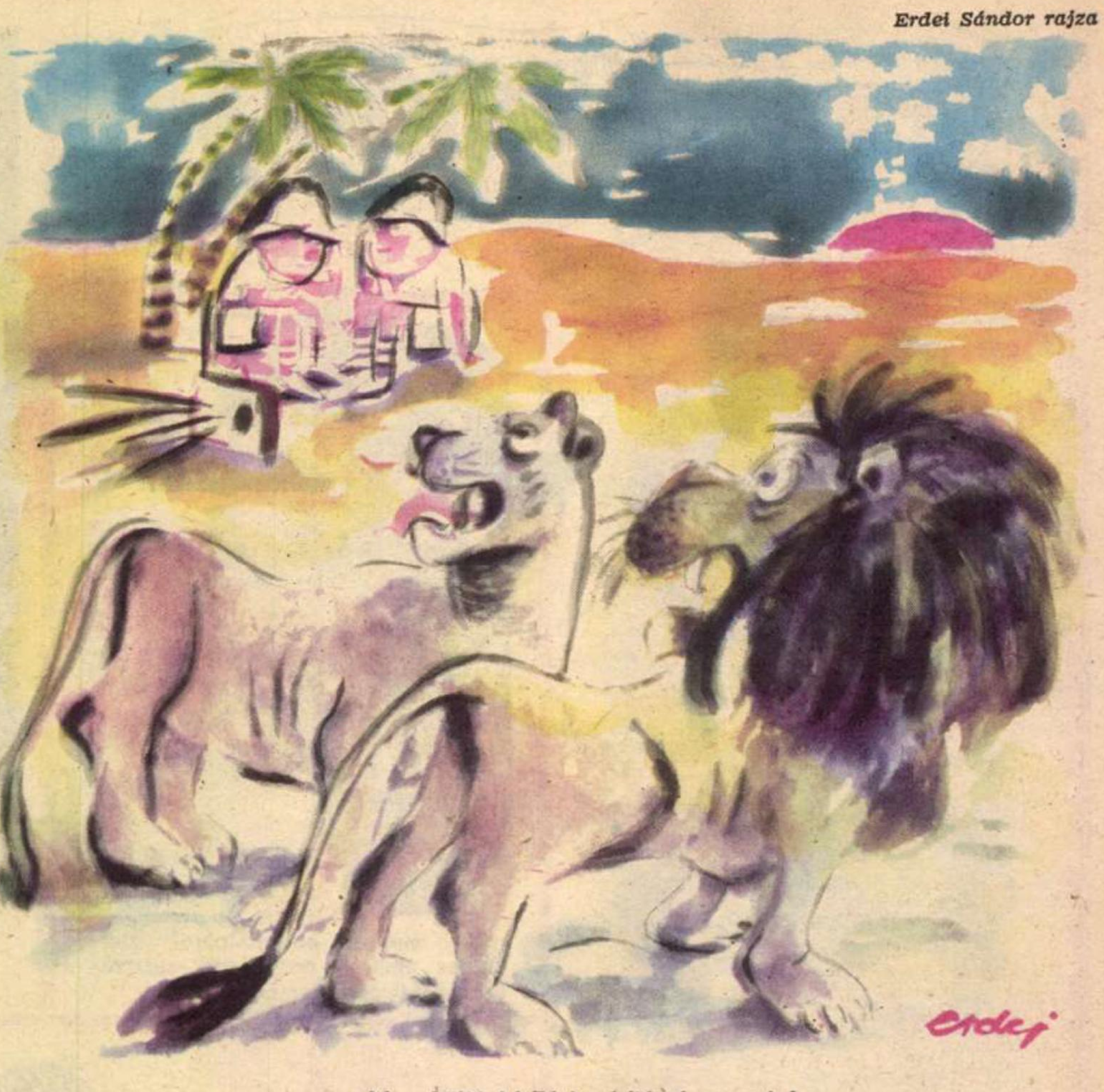
— Teljesen egyetértek vele. Olyan ártatlan vagyok, mint egy ma született hidrogénbomba, ahogy mondani szokták. Alig lehet elképzelni olyan veszélytelenséget, mint amilyent én jelentek az emberiségre. Veszélyes a szekszbomba, a kakaó-bomba, a kávéfőző magró-bomba, de a hidrogénbomba ártalmatlansága minden képzeletet felülmúl. Nem ártok én a légynek sem, legalább is sohasem hallottam még, hogy a legyek panaszkodtak volna rám. Híve vagyok a békés egymás mellett robbantásnak, az ellentétek radioaktív módszerekkel való rendezésének, és a robbanásszerű fejlődésnek. Az amerikai tudomány sikeresen megoldotta a robbanásveszély-mentes hidrogénbombát, aminek ékes bizonyítéka, hogy a grönlandi szerencsétlenségnek eddig csak egy áldozata volt: a dán kormány.

— És mi lesz, ha mégis felrobban? — kérdeztük.

— Van helyettem másik! — válaszolt a hidrogénbomba azzal a megnyugtató hangsúllyal, amely a hidrogénbombák sajátja.

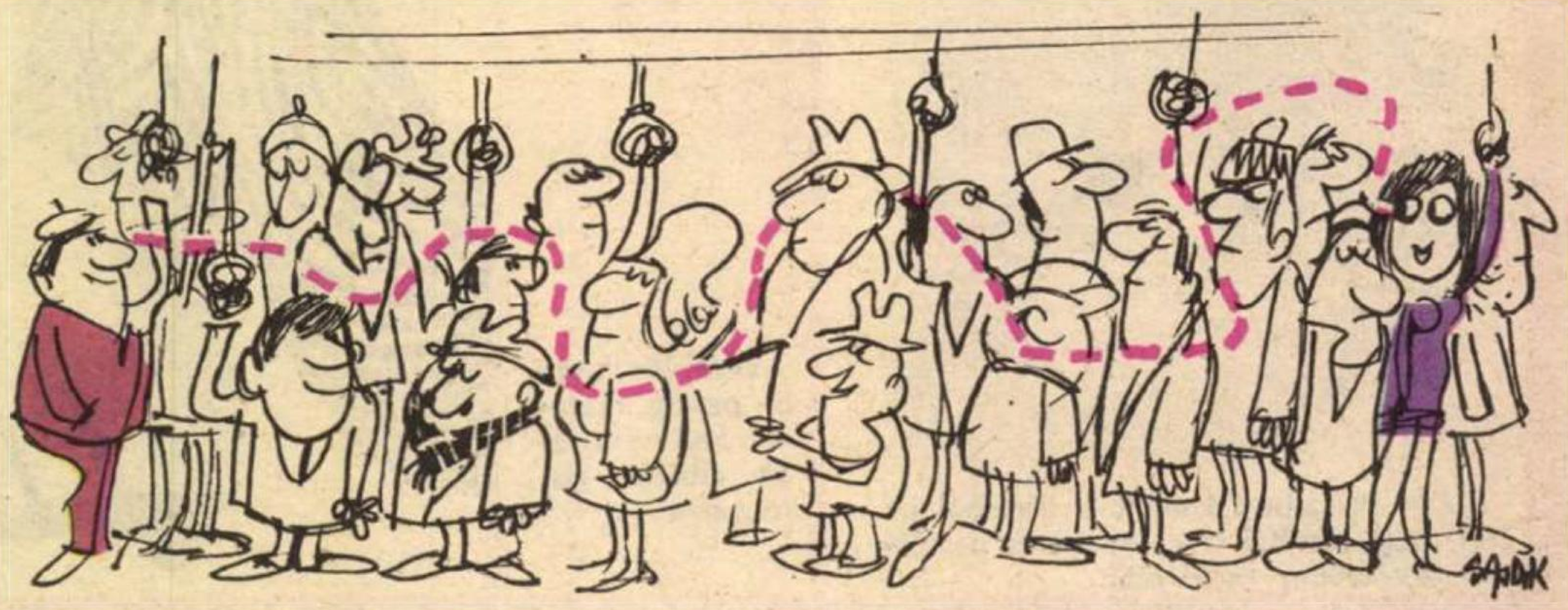
VÉGVESZÉLY A SIVATAGBAN

Erdei Sándor rajza

— Meneküljünk! Táskarádióval vannak!...

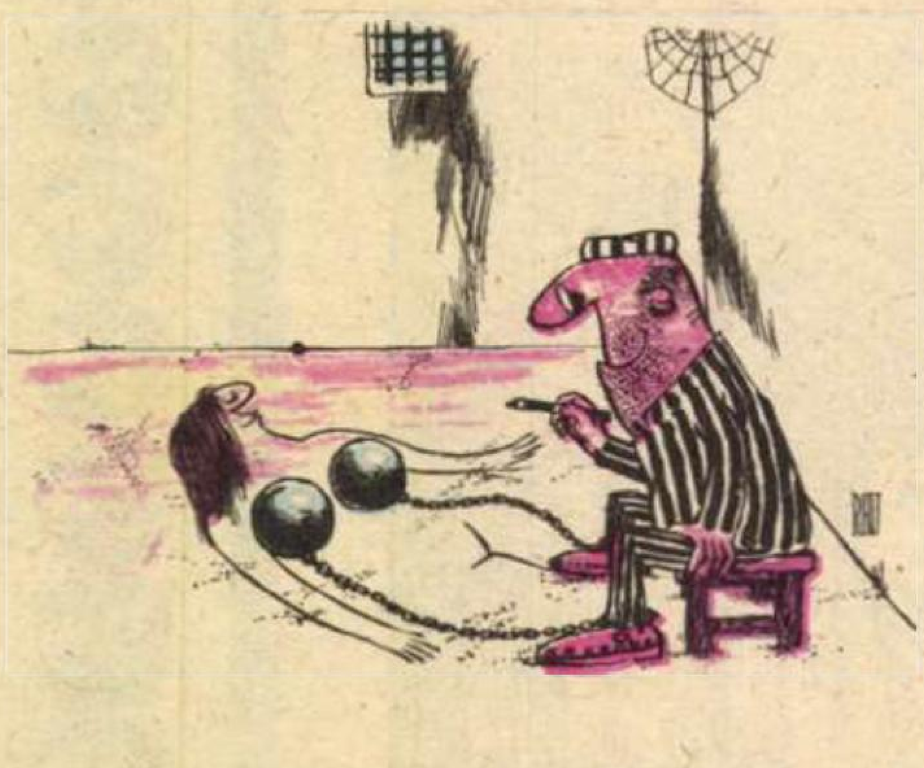
SZEMEZÉS

EMLÉK

MAGÁNY

PUCCSMENTES LATIN-AMERIKA

1967 nevezetes esztendő volt Latin-Amerika életében. Sem Közép-, sem Dél-Amerikában egyetlen államcsíny sem történt, pedig valaha mindig a latin-amerikai országokat húzták elő a karikatúristák és a humoristák, ha éppen államcsíny-témájuk volt. 1967 volt az első esztendő az Újvilág latin részében, amikor egyetlen puccs sem történt.

Afrika átvette a vezető szerepet.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.00405/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre